

SLYŠEL JSEM, ALE NYNÍ VIDÍM

**Kázáno v Shreveportu
27. listopadu 1965**

WILLIAM MARRION BRANHAM

Slyšel jsem – ale nyní vidím

kázáno ve Shreveportu

27.11.1965

Je to dobré, být dnes večer tady. Jsme vděční, že máme nanovo příležitost sloužit Pánu. Poté, co jsem vás včera zdržoval tak dlouho, nepovažoval bych za poctivé, propustit vás pozdě i dnes večer.

Právě předtím jsem poslouchal jednoho našeho bratra od nás, který přišel z Indiany. Jeden zvláštní sen mu nedává pokoje. Ve Shreveportu ještě nikdy nebyl. Nedávno se mu zdálo, jak do Shreveportu jel, ale ne svým vlastním vozem. Přišel do sboru, ve kterém jsem kázal. Vyprávěl, že po kázání a modlitbě za nemocné se mělo něco stát. Druhého dne přišel zase. Budova mu připadala povědomá, to říkal. Na druhé straně ulice stálo auditorium, ale oni nevcházeli dovnitř. On řekl: „Bylo to na této straně ve zděné budově, která má postranní křídlo. Ta budova vypadala přesně jako tato.“ Ten bratr mívá sny často; já jsem jeho sny viděl a vím, že jsou pravdivé.

Vyprávěl, že jsem poslední večer také mluvil a potom jsem se modlil za nemocné. Při tom jsem řekl: „Něco se stane.“, a znělo to jako hromová rána. Potom začali lidé křičet. Když hrom odezněl, tak to vyprávěl, jakoby z toho vyšel hlas, který začal mluvit. V té době, co mluvil, sestoupila sláva Boží v podobě ohnivého sloupu skrze okna tam nahoře dovnitř. On to ještě nikdy neviděl. Sice o tom již slyšel, ale dosud jej neviděl.

Řekl: „Přišel skrze okna a zformoval se přesně zde nad posluchači do světla, které vidíme na fotografii.“ Potom hromově zazněla slova, a já jsem tam stál a řekl: „To je Jehova, Bůh.“

On řekl, že přitom musel myslet na to, jak Mojžíš vyvedl lid z Egypta a oni řekli: „Ať k nám mluví Mojžíš, a ne Bůh, jinak zemřeme.“

Dále vyprávěl: „Všichni padli na zem, roztáhli ruce a křičeli.“ Také on křičel: „Můj Bože a Pane, miluji Tě! Miluji Tě!“ V tom s ním zatřásla jeho žena, že se probudil.

Nyní ho vidím jít dolů chodbou. Je to bratr Jackson, někdejší metodistický kazatel. Dalo mu to tak zabrat, že přišel sem. Řekl, že užasl, když vešel, protože tu bylo všechno tak, jak to viděl ve snu. Nevím, co to znamená. Pán mi to skryl. Ale mohlo by se něco stát, když se to bratru Jacksonovi zdálo. Znáám ho jako upřímného muže a opravdového služebníka Božího.

Vím, že mívá sny. Přišel s tím za mnou, a Pán mi daroval ten výklad. Vždycky to bylo dokonalé. Jednou měl dokonce sen o mém přestěhování do Arizony.

Byl tím velice pohnut. Vzal s sebou svoji ženu. Ona bude brzy maminkou, proto mohl přiletět jen letadlem. Neměl na to peníze, ale někdo mu je dal. Všechno se událo tak nádherně, že by se opravdu mohlo něco stát. Nadějeme se toho. Nevíme, co nám Pán připravil.

Jsme vděční Pánu, že můžeme žít právě v těchto dnech, tak krátce před příchodem Pána Ježíše. Jak jsem říkal již dříve, je toto ten nejmocnější čas v celých dějinách. Chtěl bych žít raději nyní, než v kterémkoli jiném časovém období.

Vidím zde dnes večer před sebou zase mého dobrého přítele, bratra Daucha. Dnes ráno jsem se o něm zmínil v auditoriu. Bratrovi Dauchovi je dnes 93 let. Jak je pozhnaný! Celý svůj dlouhý život prožil v manželství a ke cti Boží. Dnes je mu 93 let! Srdečně ti blahopřeji k tvým narozeninám, můj bratře. Vím, že všichni v celé zemi, kteří dnes večer poslouchají, rovněž přejí bratru Dauchovi všechno nejlepší. Je to osobní přítel Orala Robertse a mnoha jiných. Pomohl mnohým, kteří zvěstují evangelium. Je jedním z našich nejlepších přátel.

Těším se, že zde vidím bratra Manna, který je také metodistický kazatel. Je zachráněn Duchem svatým a pokřtěn na jméno Ježíše Krista. Zde sedí. Také on je naším bratrem z Indiany. U něho je bratr Hickerson, náš diákon z Jeffersonville, kde dnes večer také poslouchají. Pokud vím, je zde ještě jeden náš diákon, totiž bratr Wheeler. Ještě jsem ho sice nezahlédl, ale ukáže se; také ho hned odhalím. Ano. Tady sedí, úplně vpravo.

Bratře Banksi Woode, jestliže dnes večer nasloucháš, včera večer tu byl tvůj bratr. Viděl jsem bratra Lyle, když vycházel ven. To byl Jehovův svědek. Celá jeho skupina se obrátila. Lyle byl přiveden skrze vidění od Pána.

Toho dne seděl ve člunu. Den předtím jsem řekl, že se něco probudí k životu. On byl pravý Jehovův svědek. Toho jitra rybařil, a jak je v Kentucky zvykem, měl na udici velký háček. Polkla ho malá rybka. On jí té malé rybce vytrhl žábry i vnitřnosti, hodil ji zpět do vody a řekl: „Prcku, vydechl jsi naposledy.“ Ona chcipla a voda jí odnášela. Vítr ji zahnal mezi lekníny.

Den předtím jsme spolu seděli a já jsem řekl: „Duch svatý mi říká, že bude nějaké malé stvoření vzkříšeno. Možná, že to bude malé kotě, až přijdu domů.“

Když bratr Woods, který dnes večer také naslouchá, chtěl vykopat nějaké žížaly, červy jako návnadu pro ryby, přišla se svou přítelkyní moje dcerka, která je nyní již mladou ženou a je zasnoubená s jedním vyčouhlým vojákem. Nu, každý může mít domácí zvíře, jaké jen chce, ale já, ani nikdo jiný z Branhamovy rodiny nechceme kočky. Ona řekla: „Tatínku, našly jsme kočičku. Něco sežrala, někdo ji asi chtěl otrávit, a teď je celá opuchlá. Tatínku, ona brzy zemře; nemůžeme ji položit do nějaké krabice a nechat ji u nás několik dní?“

Řekl jsem: „Ukaž mi tu kočku.“ Přinesla ji. Viděl jsem, co se stalo, a dal jsem jí bedýnku. Příštího jitra tam bylo asi sedm nebo osm koťat. Můj nejmladší syn Josef, vzal jedno ven, stiskl je, a ono mu upadlo na zem. To kotě tam leželo a svíjelo se, proto jsme je museli usmrtit.

Potom jsem řekl bratrovi Lyle: „Možná, že to kotě bude zase vzkříšeno. Vždyť jsme viděli Pána učinit již tak mnohé věci.“

Bratr Lyle byl ještě krátce na této cestě. Duch svatý mu řekl, že je ženatý, co zlého udělal, a jiné věci. On myslel, že mi to všechno vyprávěl jeho bratr Banks. Když ale bylo odhaleno to, co udělal předešlého večera a bylo mu to řečeno, pak se s ním něco stalo. Bylo to pro něho nepochopitelné.

Lovili jsme celou noc až do rána, ale jenom samé malé rybky, ze kterých se dalo několik použít jako návnada. Ale on tuto rybku, která se ještě mrskala, jednoduše hodil do vody. Když jsme tam seděli asi půl hodiny, řekl jsem: „Bratře Lyle, ty necháváš těm rybkám zhltnout celý háček až do žaludku. Musíš vlasec na udici vzít a vrhnout jej s návnadou. Jakmile zabírají, nesmíš jej povolit, musíš ho hned přitáhnout. Nemůžeš jej pouštět a tak ho vytáhnout, když chytá ryby.“

Řekl: „Tak jsme to dělali vždycky.“ Měl tam namotanou dlouhou šňůru.

V tom okamžiku jsem slyšel, že od pohoří něco přichází dolů. Zvedla se vichřice. Přišla dolů a Duch se položil nad lodí a řekl: „Povstaň a mluv k té mrtvé rybě. Řekni: ‚Vracím ti život zpět.‘“

Ta rybka tam ležela půl hodiny s vnitřnostmi venku a návnadou v tlamičce.

Řekl jsem: „Rybičko, Ježíš Kristus ti vrací život. Žij, ve jménu Ježíše Krista.“ Ta se otočila hřbetem nahoru a ponořila se tak rychle jak mohla do vody.

Bratře Lyle, jsi tu někde? Viděl jsem tě včera večer. Jsi-li zde nebo venku, zvedni svou ruku, abych tě viděl. Ó ano! Je na balkóně blízko okna. To je ten muž; bývalý Jehovův svědek.

On volal: „Bratře Branham!“ Byl tak uchvácen, že řekl: „Je dobré být tady, že ano?“ Ptal se: „Týká se to snad mne, protože jsem té rybce řekl: ‚To byl tvůj poslední výdech!?!‘ Má to pro mne význam?“

Řekl jsem: „Ne, ne, je to jednoduše potvrzení.“ Byl tím úplně vyveden z míry.

Při naší cestě jsme takové věci viděli. Co tím má být ukázáno? Mám na své modlitební listině hodně ochrnutých dětí s křečemi a modlím se za ně, ale pak přijde vidění o malé rybě, která je asi jen dva nebo tři coule velká. Zdálo se, že ten háček byl veliký jako ta rybka. Ale stalo se to, aby vám bylo ukázáno, že Bůh hledí i na ty malé věci.

V onom dni užil Své moci, aby zlořečil stromu, přesto, že v celé zemi byli malomocní. On uschl. V celé zemi leželi lidé, kteří by potřebovali Jeho uzdravující moc. Ale vidíte, chtěl tím ukázat, že On je Bůh nade vším, jestli jsou to malí nebo velcí nebo cokoli to je. ON je stále ještě Bohem nade všemi věcmi, nade vším stvořením. My Jej milujeme. Dává nám to vědět, že On, jenž se tak velice zajímal o bezvýznamnou mrtvou rybku, ležící již půl hodiny na vodě, a vyslovil slovo života, jednoho dne přivede skrze slovo život zpět také do Svých dětí. I kdyby z vašeho těla zbyla již jen lžička popele, On vysloví, a my Jemu onoho dne odpovíme. ON je Bůh, který se zajímá o všechno; o všechno, co děláme, o všechno, co říkáme. Na všem je zainteresován.

Skloňme nyní všude své hlavy.

Nežli se budeme modlit, ptám se, je-li zde dnes večer někdo, kdo by měl o Něho zájem, ale ještě nemá žádnou rezervaci do té druhé země, do které jdeme, abychom Jej viděli. Víte, že bez této rezervace nemůžete vejít. Ještě to nemáte, ale chtěli byste nyní být zahrnuti do modlitby, aby mezi vámi a Bohem bylo uvedeno všechno do pořádku. ON vaši ruku uvidí. Bůh vám to daruj.

Nebeský Otče, dnes večer stojíme mezi živými a mrtvými. V těchto dnech se dějí tajuplné věci. Jistě, že jsou tajuplné. Ale Ty, ó Bože, víš, jsou-li pravdivé nebo ne; Ty jsi vyvýšený soudce nad nebem i zemí. Říkáme toto, Pane, abychom lidi povzbudili; aby skrze to, co jsi nám ukázal, byli povzbuzeni Tebe milovat, věřit Ti a sloužit a věděli, že Ty vidíš všechno, úplně jedno, jak malý je nějaký skutek, jak dobrý nebo jak špatné něco je. Modlím se, ó Bože, abys každému, kdo pozvedl ruku, dnes večer požehnal; také jejich duši a ducha, čímž byli motivováni pozvednout své ruce. Modlím se, ó Bože, aby toto byl večer, ve kterém svoji rezervaci pro zemi na druhé straně řeky získají. Dej to.

Uzdrav nemocné a trpící, Pane, zde a v celé zemi, kde poslouchají telefonní přenos. Požehnej všechny, od Kalifornie až po New York, od Kanady až po Mexiko, kteří ještě nejsou zachráněni. Daruj, Pane, aby každý, kdo slyší náš hlas dnes večer, byl Tvou Boží přítomností zachráněn od svých hříchů a uzdraven.

Náš bratr Jackson letěl tisíc mil, aby zde mohl být přítomen, protože jeho srdce bylo něčím zvláštním rozjitřeno. „Oni budou mít sny a vidění.“ Drahý Bože, skryl jsi mi, co to znamená; já to nevím. Ale jestliže nás navštívíš, Pane, pak naše srdce připrav na Tvé navštívení, abychom byli v očekávání. Nevíme, co budeš činit. Nevíme, jestli jsi nám skrze tento sen zaslíbil, že nás navštívíš. Jen tyto věci zmiňujeme, abychom poznali, že jsi zaslíbil, že nás navštívíš, že navštívíš Svůj lid. Prosíme o to, aby jsi se projevil jako realita. Ve jménu Ježíše Krista o to prosíme. Amen.

Potom, co jsem vás včera večer a dnes dopoledne tak dlouho zdržel, jsem teď trochu ochraptělý. Mám tupé, které si normálně dávám na lysinu, když káži. Ale tentokrát jsem to zapomněl. Průvan od okna způsobuje, že ochraptím. Dříve jsem musel kvůli tomu odřici shromáždění, ale od té doby, co mám ten přičesek, s tím již nemám problémy a mohu pokračovat dále. Ale tentokrát jsem to zapomněl, a hned jsem to pocítil. Proto bych byl vděčen za vaše modlitby. Každého dne mám dvě bohoslužby. Vy víte, že takové věci se projevují, jestliže jsme již nějaký kus cesty překonali.

Vám v Kalifornii, Arizoně a v celé zemi posíláme pozdravy. Bratr Leo a jeho skupina, kteří čekají na příchod Pána v Prescottu, také všichni z okolí Phoenixu jsou zváni na banket do Yumy, který se bude konat za týden. Všechny vstupenky jsou již vyprodány. Museli najmout větší auditorium, protože lidé by se tam nevešli. Přijďte proto včas, abyste se ještě dostali dovnitř. Odtamtud pojedeme další pondělí nebo vlastně v neděli večer do Los Angeles. Také tam vás všechny očekáváme. Boží bohaté požehnání necht' spočine na vás všech.

Vám v New Yorku, Ohiu a různých místech, bych chtěl oznámit, že budu brzy kázat v kapli kázání „Stezka hada“. Jedná se o to zvíře na počátku a na konci. Billy vám rozešle oznámení. Budu o tom mluvit v kapli, protože to bude trvat nejméně čtyři hodiny.

Nyní bych chtěl, abyste vy zde a kdekoli i jste, otevřeli knihu Jobovu. Je to velice neobyčejné, kázat z této knihy, ale chtěl bych jednoduše z toho předložit několik poznámek.

Zítř ráno se v této kapli uskuteční bohoslužba nedělní školy. Začneme v 9.30 hod. Mám tu přednost, zítř zde zase mluvit. Jestliže Pán chce, chtěl bych pak mluvit na téma, do kterého jsem se zahloubal dnes odpoledne, neboť bych vám chtěl ukázat, že **existuje jen jedno místo, kde se Bůh setkává s modlitebníkem.**

Pro zítřejší večer vás žádám o jednu laskavost, a sice, abych mohl vykonat bohoslužbu s uzdravením. Chtěl bych bohoslužbu s uzdravením jako ve starých časech. Jestliže Pán chce, budu hovořit na téma, které mne dnes vyděsilo. Bratr Moore, někteří moji milovaní bratři a já jsme spolu hovořili a probírali Písmo. Bylo to nádherné, s těmito bratry být pohromadě jako dříve. On řekl: „Víš, bratře Branhame, ze všech kázání, která jsi kázal tady ve Shreveportu, bylo to **'Beránek a holub'** nejznamenitější zvěstí.“ Mínil: „Tvá zvěst tě dnes dopoledne tak velice zmohla, že zřejmě nebudeš moci zase přinést nějakou vhodnou.“

Jestliže to opominu, potom minu svoji zvěst.

Z lásky zemřel můj drahý Beránek.
Tvá drahá krev nikdy svou sílu neztratí,
dokud nebude spasená církev Boží zachráněná
a již nikdy nebude hřešit.
Od té doby co jsem ve víře viděl tento proud,
který plynul z Tvých ran,
je ta působící láska mé téma,
a bude jím, dokud nezemřu.

Bude-li to vůle Pána, chtěl bych zítra večer kázat na téma *Na křídlech sněhobílého holuba*. Pán přišel dolů na křídlech holuba. Jestliže Pán chce, bude to mým zítřejším tématem, pokud se můj hlas nezhorší. Proto se za nás modlete.

Potom bych chtěl mít modlitební shromáždění, jak jsme je mívali na počátku; bez daru rozeznání. Jednoduše všem, kdo si přejí modlitbu, dáme modlitební lístek. Modlitební lísek musíte mít. Proto tady buďte včas, aby vám jej Billy mohl dát. Zachovávejte pořadí. Jestliže to neuděláte, přijdou lidé ještě jednou a zase znovu, a ještě jednou, a ta řada nebere konce. Každý může dostat jeden lístek. Chtěl bych, aby bratr Jack v době modlitební řady stál vedle mne, jak jsi to dělal dříve, a bratr Brown přiváděl lidi ke mně místo Billy Paula. Chtěl bych mít starobylou modlitební řadu a my se budeme jenom modlit, jak jsme to před lety vždycky dělali.

Těším se, že mezi sebou máme ještě jednoho spolupracovníka. Když jsem se předtím trochu ohlédl, zahlédl jsem bratra Gordona Lindsaye. Je to jeden ze starých časů. Před lety byl u nás a vykonal velikou práci, protože pro nás tiskl. Právě nyní má v tisku moji knihu „Sedm časových období církve“. Doufáme, že i kniha „Sedm pečeti“ bude brzy „zralá“ pro tisk. Pokud to bude číst ještě jednou před vytisknutím, budeme mít teologickou diskusi. Vidím, že už to na mne přichází. Ale on ví, že nejsem teolog.

Očekáváme zítřejší večer. Jestliže tu budeš také zítra večer bratře Lindsay, přijď k nám na pódium a podílej se na starobylé bohoslužbě s modlitbou. Jak mnozí z vás by chtěli tyto muže ze starých časů znovu vidět a lidi k nim přivést? To je milé. Přiveďte proto zítra večer nemocné a trpící sem.

Nyní otevřeme 42. kapitulu u Joba a přečteme prvních šest veršů. Jsou velice zvláštní. Bratře Tede Dudleyi ve Phoenixu, pokud nasloucháš, vzpomínáš si, že jsme o tom hovořili asi před dvěma týdny? Řekl jsem ti: „Tohle bude jednou mé téma.“ Dnes večer jej chci tedy použít.

Tedy odpovídaje Job Pánu, řekl: „Vím, že všechno můžeš, a že nemůže být překáženo tvému myšlení.

Kdo jest to ten, ptáš se, ježto zatemňuje radu Boží tak hloupě? Proto se přiznávám, že jsem tomu nerozuměl. Divnější jsou ty věci nad mou stížitelnost, aniž je mohu poznat.

Vyslyšej, prosím, když bych koli mluvil; když bych se tebe tázal, oznamuj mi.

Toliko jsem slýchal o tobě, nyní pak i oko mé tě vidí.

Pročž mrzí mne to, že želím toho, v prachu a v popelu.

Chtěl bych vzít text z 5. Verše: „Toliko jsem o tobě slýchal, nyní pak i oko mé tě vidí.“

Kéž Pán Své Slovo požehná.

Budeme trochu pozorovat život Joba. Job byl prorok. Byl to muž, který žil ještě dříve, nežli byla napsaná Bible. Všeobecně je Jobova kniha považována za jednu z nejstarších knih Bible. Měla být napsána dokonce ještě před 1. knihou Mojžíšovou. Job, velký bojovník a prorok, byl ve svém čase mocný muž. Bezpochyby byl vychováván tak, že Pánu sloužil po celý život. Vedl tak bezúhonný život, že všichni lidé měli před ním respekt.

Ale pak přišel čas, ve kterém on, jak se někdy říká „byl Pánem pokoušen“. Ale já bych chtěl užívat to slovo „Pánem zkušován“. Vpravdě, každý syn, který přichází k Bohu, musí být zkušován, testován a vychováván. Jestliže je zkouška těžká a my máme za to, že bude moc těžká a již nechceme nic slyšet, potom, tak On říká, jsme „nepravé děti a nejsme dětmi Božími“. Neboť neexistuje nic, co by skutečné Boží dítě mohlo od jeho Otce odtrhnout, protože je částí z Něho. To

můžete zapřít tak málo, jako nemůžete zapřít sama sebe. Měli jste prožití, byli jste školeni a zkoušeni.

Protože tento muž byl prorok, měl přístup k milosti Boží. Job neměl Bibli, kterou by mohl číst. Bible tehdy ještě nebyla napsaná, ale měl přístup k Bohu skrze vidění, skrze zjevení. To bylo dříve, než byla Bible napsaná.

Jestliže pozorujeme jeho život, zjistíme, že Bůh mu požehnal a udělal z něho významného muže. Každý jej respektoval; také kvůli jeho vynikající moudrosti. Skrze inspiraci, kterou mu Bůh dával, bylo úplně jasně potvrzeno, že byl Božím služebníkem. Proto ze všech stran přicházeli lidé, aby jej slyšeli. Tedy začal satan na tohoto muže žalovat. Přesně to dělá s každým inspirovaným služebníkem Božím. Satan se vždycky dostaví, aby jej obviňoval ze všech možných špatných skutků.

Zjišťujeme, že ve svém životě prodělal zkoušky, ale také měl velikou víru. Také Ježíš odkazoval během svého pozemského života na trpělivost Jobovu. Jakub píše: „O vytrvalosti Jobově jste slyšeli ...“ Víra trpělivě vyčkává, až se to zaslíbené slovo naplní.

Vidíme, jakými zkouškami a utrpením Job musel projít. Měl milou rodinu – ale ta mu byla vzata. Těšil se dobrému zdraví – ale byl o ně připraven. Všecko, co vlastnil, bylo zničeno. Posadil se na popelišti, vzal stěp a škrábal si jím vředy. Dokonce jeho vlastní žena proti němu mluvila a řekla: „Proč se nezřekneš Boha a nezemřeš?“

Odpověděl: „Mluvíš, jako bláznivá žena.“ Řekl: „Pán dal, Pán vzal; jméno Pána buď pochváleno.“

Satan se postavil před Boha, neboť má k Bohu přístup a může na křesťany, věřící neustále žalovat. Podstrčil Jobovi mnohé věci a řekl: „Důvod, proč Job Bohu tak slouží, spočívá v tom, že se mu ve všem dobře vede. Ale když mi jej půjčíš, pak jej přivedu k tomu, že Ti bude zlořečit do tváře!“

Chtěl bych, abyste pozorovali, jakou důvěru má Bůh ke Svým věřícím. Bůh mohl satanovi říci: „To nedokážeš! To je spravedlivý – ospravedlněný muž. Je to dobrý člověk. Takový, jako on není žádný člověk na zemi.“ Ó, jaký muž, že Bůh sám svvědčil před nepřítelem: „Můj služebník je tak dokonalý, že není jemu rovného na zemi!“ **Ó, kéž bychom jen mohli být takovými lidmi, aby nám Bůh mohl tak důvěřovat, protože ví, že se od Jeho Slova a od Něho neodvrátíme, ale zůstaneme stateční! Tak On může Svoji důvěru v nás složit.**

Job byl muž, který příkázání Boží splnil do písmene. Satan to věděl, ale řekl: „Jestliže mi jej přenecháš, přimějí ho k tomu, že Ti bude zlořečit.“

Tedy mu Bůh odpověděl: „Dobře, je ve tvé moci; jen jeho život musíš ušetřit!“ Satan se rozmáchl jak jen mohl. Vzal mu každého přítele a všechno, co měl, skoro i jeho život, ale ten mu vzít nesměl. Job přesto obstál; neexistovalo žádné zpátky.

Vidíte, když člověk s pravou zjevenou vírou, že Bůh je zde, skutečně jednou přijde s Bohem do spojení, potom neexistuje nic – čas, ani místo –, co by mohlo tohoto člověka od Boha oddělit. Myslím, že to řekl Pavel: „Ani utrpení, ani hlad, ani pronásledování, ani žádné stvoření, ani smrt nemůže nás oddělit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.“ Jste v NĚM bezpečně zakotveni, neboť jste určeni k životu.

Satan myslel, že by s ním mohl trochu zamávat, udeřit na něj, a dohnat ho k tomu. Ale vidíte, Job, který měl dokonalé zjevení od Boha, který věděl, kdo Bůh je a jak velice jej Bůh miluje, vydržel. Úplně jedno, jaké byly okolnosti, on čekal, až byla jeho víra potvrzena. Měl spojení s Bohem, zjevení, o kterém jsem mluvil včera večer.

Jestliže nemocní, zmrzačení, nebo vy zde, v budově, kteří potřebujete něco jiného od Boha, obdržíte zjevení, že jste ospravedlněni, že jste skutečně ospravedlněni a jste oprávněni prosit o to, co je vaší potřebou, a jestliže věříte, že On odplácí těm, kteří Jej vážně hledají, potom vás nemůže nic oddělit od víry, která je ve vás zakotvena. Ale nejprve vám to musí být zjeveno.

Nedávno za mnou přišli někteří muži. Někteří naslouchají i dnes večer. Říkal jsem jim stále znovu: „Jděte do Kentucky, je tam nafta.“ Věděl jsem to, neboť jsem to viděl ve vidění.

Bratr Demas a ostatní celý čas nešli. Potom, později, když se k tomu přidal Texas, mínili: „Nyní tam jdeme.“

Řekl jsem: „To jste měli jít již dávno!“ Ale to neudělali.

Demas řekl: „Udělal jsem velkou chybu, že jsem to neudělal, bratře Branhame.“

Odpověděl jsem: „Kdybys tam šel, měl bys všechno.“

Oni na to neslyšeli. Nežli jsme toho večera opustili restauraci, kde jsme jedli, ukázal mi Duch svatý velkou trhlinu v zemi, která byla plná ropy. To těžené množství v Kentucky bylo jen z malých nalezišť ropy, ze kterých čerpali, ale toto byla hlavní žíla. Řekl jsem: „Bratře Demasi, je to tam.“ Tedy potom hledali. Řekli: „Přijď a ukaž nám, kde je ten pramen!“

Odpověděl jsem: „Ó ne! Ne! Ne!“

Víte, dar Boží se přece neuzívá ke komerčním účelům. Ne! Ne! ON by mi mohl říci, kde to bylo, ale já jsem to nepotřeboval. Ani bych neměl dost víry. Jej o to prosit. Kdybych toho měl zapotřebí, a prosil bych Jej o to potom, pak věřím, že by mi to řekl. Ale vidíte, nejprve musí váš motiv a pohnutky být správné. Musíte k tomu mít důvody. Bůh vám ty věci nedává jen proto, že o to prosíte. Také se nemůžete modlit ve víře, jediné, že by k tomu byl skutečný důvod, že by to bylo ve vůli Boží. Jestliže chcete být uzdraveni – k čemu chcete být uzdraveni? Jestliže chcete být vyléčeni – z jakého důvodu chcete být vyléčeni? Co řeknete Bohu? Co chcete se svým životem udělat, jestliže chcete být uzdraveni? Vidíte, musíte mít motiv, musíte mít pohnutku, a ty musí být správné a ve vůli Boží. Jestliže vám pak bude víra zjevena, jestliže Bůh ve své suverénní milosti tuto víru položí dovnitř, pak se to stalo. Chápete to nyní?

Slovo se prokázalo jako pravda. Ti bratři tam šli. Ale přišel tam jeden, koupil velký kus pozemku a těžební práva prodal. Tak podvedl ty ostatní. Řekl jsem: „Uvidíte, že to takto nejde.“ Ale aby se to proroctví potvrdilo jako pravdivé, se stalo toto: asi sto metrů od místa, kde tito muži vrtali, narazil jeden muž na pramen. Odtamtud je za půl dne vytěženo 1100 barelů ropy. Tato hlavní žíla stále ještě není vyčerpána. Ale jen proto, že vyšlo proroctví Slova, že to tam je, se to tam také ještě nalézá. Ostatní prameny v Kentucky jsou již skoro vyčerpány. Byla to jen malá naleziště, ze kterých čerpali krátký čas, potom jsou vyprázdněny. Jsou to jen výběžky z tohoto hlavního pramene.

Ale proto, že se u nich vloudilo vyhledávání vlastních věcí, byly jejich pohnutky převrácené. Podepsali smlouvy, že se to udělá tak a tak, přesto, že předtím slíbili, že to udělají pro království Boží. Ale zdá se, že to bylo pro ně samotné.

Tak to nejde; zjištěné předsevzetí se nezdaří. Právě váš motiv, vaše pohnutky musí být dokonalé a správné, potom v to máte důvěru. „Jestliže nás naše srdce neodsuzuje, potom máme naději.“ Vidíte, musíme být v naději. „Chtěl bych to ke cti a oslavě Boží.“ Potom má víra „kanál“, skrze který může plynout. Jestliže to tak není, potom máte rozumovou intelektuální víru, ale ne pravou víru od Boha. Intelektuální víra vám nebude vůbec nic platná. Možná, že vám přinese pohnutí mysli, ale ne uzdravení, na které čekáte.

Job se zkusil pravou vírou, kterou mu dal Bůh. On věděl, že byl spravedlivý a učinil všechno, co od něho Bůh žádal.

Jestliže se máme modlit za sebe, naši nemoc, potom je zde otázka, jestli jsme udělali všechno, co Bůh od nás žádá. Splnili jsme vše, i to nejmenší, co říká Písmo? Posvětili jsme Mu svá srdce a životy ke službě? Z jakého důvodu byste chtěli být uzdraveni? Možná, že nedostáváte dostatek víry proto, že jste to vůči Bohu neučinili upřímně a z celého srdce.

Ezechiáš řekl Bohu důvod, proč chtěl žít déle. Chtěl uvést do pořádku své záležitosti v královském domě. Tedy poslal Bůh Svého proroka zpět a vzkázal mu, že bude uzdraven. Vidíte, tyto věci nejprve musíte správně seřadit.

Jestliže se dostanete do takové situace, a víte, že se vám toho dostalo skrze Slovo Boží, skrze zjevení, to, co Bůh od vás žádá ve Svém Slově, potom máte víru, tu pravou víru.

Podle 1. Moj. 17 byl Abraham devětadevadesátiletý, když se tomuto starému muži Bůh zjevil. Na naplnění toho zaslíbení čekal tak mnohá léta. ON se mu zjevil pod jménem El Shaddai – „Bůh s prsy“. Jaké to bylo povzbuzení, ačkoli to zaslíbení ještě nebylo splněné! Ale On řekl: „Abrahame, Já jsem Bůh všemohoucí, El Shaddai, dárce síly, Bůh s prsy.“

Již jsem vám říkal o malém rozmrzelém miminu, které je nemocné a křičí, a když je matka přiloží k prsu. Z ní saje novou sílu. Je spokojené během kojení, neboť prsy matky jsou jediným zdrojem, který má a zná. Ono nezná žádný lék. Kdyby mu byl podán lék, křičelo by ještě více. Kdyby dostalo injekci, opět by křičelo. Jediná cesta k jeho utišení je prs matky.

ON chtěl říci: „Abrahame, zestárl jsi; tvá síla je ta tam; tvé paže zeslábly; mužná síla je pryč. Ale Já jsem jako tvá matka. Chop se Mého zaslíbení a pokojně na to očekávej. Buď klidný.”

Kdyby jen každý věřící, úplně jedno, jak zle vás rakovina napadla, jak dlouho již sedíte v pojízdné židli, nebo co jiného máte, mohl toto zjevení od Boha uchopit! Pak se ztišíte, neboť víte, že se to stane. Víra trpělivě čeká na zaslíbení.

Job věděl, že byl spravedlivý. Zde v Písmu čteme, že za ním přišli jeho přátelé, kteří byli ve stejném sboru jako on. Všechno, co mu jednou bylo drahé a cenné, se obrátilo proti němu. Oni jej obviňovali, že je tajný hříšník, proto se mu staly všechny tyto věci. Ještě dnes slyšíte lidi říkat: „Vždyť jsem vám to říkal. Podívejte se na něj! Vidíte, co udělal?” To není celá pravda. Někdy Bůh Svůj lid zkouší. V tomto případě zkoušel Bůh Joba, nejlepšího člověka, který tehdy na zemi byl. ON jej držel pevně, neboť věděl, že Job byl prorok a dostal od Boha vidění a dělal přesně to, co Bůh od něho žádal. Bůh byl povinen dodržet vůči němu své zaslíbení.

Ó! Tak to musí být se všemi křesťany. Jestliže přijde poslední boj v našem životě a z našeho hrdla vyrazí smrtelný chrapot, musíme zůstat statečnými a myslet na to, že Bůh řekl: „JÁ tě probudím v jitrním dni.” Toho se musíme pevně držet: naším svědectvím, naším postojem v Kristu, naším stanoviskem, vším, co jsme, s vědomím, že jsme zachovali každé slovo Jeho přikázání. Blahoslavení jsou ti, kteří zachovávají všechna Jeho přikázání, aby dosáhli práva tam vejít. Jestliže víme, že jsme v uctivé bázni, lásce a respektu ke Stvořiteli zachovali každé přikázání, které nalézáme v Bibli, jež nám přikázal Pán, který tu Bibli napsal, pak nehraje žádnou roli, co někdo někde říká.

My máme za to: „Vždyť Bibli napsali lidé!”

Psali ji lidé, kteří byli puzeni Duchem svatým. Bůh ji psal skrze lidi. Jestliže Jeho slovo vysloví prorok, pak to není slovo proroka, nýbrž slovo Boží, které přichází skrze proroka. To je důvod, proč se to musí naplnit, jestliže je to skutečně pravda.

Pozorujeme tohoto velkého muže. Myslete na to, že Job v tom čase neměl žádnou Bibli, kterou by mohl číst. Ne! Jednal jen skrze inspiraci. Byl prorok, ke kterému přišlo slovo Pána. On potřeboval jen inspiraci, neboť věděl o svém postavení, totiž, že byl Božím prorokem. To jediné, co se muselo stát, bylo, že se mu dostalo inspirace. Potom věděl, že to, co oznámil, se musí naplnit, neboť to byla inspirace.

Tak je to s církví: Jestliže bude uvedena do správného pořádku, potom je ta mechanika připravená a je potřebí již jen dynamiky. Jestliže dnes večer uvedeme mechaniku do pořádku, naše srdce a ostatní věci, které můžeme dát do pořádku, jestliže budeme následovat každé slovo, ve křtu a ve všem, co On nám přikázal činit, jestliže dáme celou mechaniku do pořádku a postavíme se tu, pak jsme připraveni na to, aby přišla dynamika. To může učinit jen Bůh. To znamená, že do srdce přijde víra, která říká: „Nyní jsem uzdraven.” Potom nezáleží na okolnostech, vy jste přesto uzdraveni. Záleží na víře. Na základě víry budete uzdraveni.

On měl spojení s Bohem, které obdržel skrze inspiraci. Měl možnost, se sám od sebe osvobodit a nechat Boha vniknout. Věděl, že byl ospravedlněn. Byl to dar; byl to dar pro lidi; ne pro Joba, nýbrž pro lidi. K tomu jsou všechny Boží dary, aby jimi bylo poslouženo lidu Božímu. Každý není určen k tomu, být prorokem. Každý není určen k tomu, modlit se za nemocné. Ne každý je určen být pastýřem, atd. Ale je to kanál, který jim Bůh otevřel. Jak jsme to probrali v dnešní lekci dnes dopoledne, neměl by nikdo zasahovat do úseku někoho druhého, úplně jedno, jak velice je inspirován a jak dobré se mu to zdá být. Jak mnozí jste byli dnes dopoledne ve shromáždění? Chtěl bych vaše ruce vidět. To nemůžete udělat.

Tam byl David, který byl tak inspirován, jak jen to mohlo být. Všechnen lid jásal, a velebil Boha pro jednu věc, která dokonale vypadala podle Písma. Ale on nebyl tím správným mužem. Tu

inspiraci měl mít Nátan a ne David. On se Nátana ani nezeptal. Vy víte, co se stalo. Bůh řekl, že On nedělá nic, aniž by předtím Svému služebníkov, prorokovi nedal zjevení.

V onom čase byl prorokem Job. Do té doby Bůh vždy Jobovi dával moudrost a Své slovo a inspiraci, ale nyní se inspirace nedostavila. On věděl, že tu mechaniku má – obětoval zápalnou obět', učinil všechno, co poznal jako správné – ale nedostal žádnou odpověď od Boha. Přesto jej ďábel nemohl odvrátit. Tady to máte!

Tak je to, když za vás bylo modleno. Nemusíte pak již ani do modlitební řady chodit, nebo někoho jiného za vás nechat modlit. Jestliže víte, že jste učinili přesně to, co vám Bůh přikazuje, tak čekejte, až se vám otevře kanál inspirace, a potom víte: „Nyní jsem uzdraven.“ Jestliže toto vejde dovnitř, pak se všechno stalo, pak nepotřebujete modlitební řadu a nic jiného – stalo se to! Bylo vám to zjeveno.

Totéž bylo s tím starým prorokem při příchodu Pána Ježíše. Víme, že tomu starému moudrému muži bylo zjeveno, „že neuzří smrti dřívě, až když jeho oči uvidí Pomazaného Páně.“ On tomu věřil a čekal na to. Lidé si mysleli, že se zbláznil – ten starý muž ztratil rozum. Ale on tomu přesto věřil. Nic jej od toho nemohlo odvrátit. Věděl, že mu to Bůh zjevil, Bible říká: „Bylo mu to zjeveno skrze Ducha svatého ...“

Zrovna v pravý čas přišel do chrámu Simeon, přistoupil a chválil Boha těmito slovy: „Nyní propouštíš Svého služebníka v pokoji.“ Vzal to dítě do svých rukou a řekl: „Mé oči viděly Tvoji spásu.“ Vidíte, věděl, že to uvidí. Úplně jedno, kolik dětí denně viděl – věděl, co mu Bůh zjevil, že uvidí Krista, nežli zemře. Simeon tomu věřil.

Jestliže je vám zjeveno, že jste osobně obdrželi to zaslíbení Boží – jestliže ta inspirace na vás křesťany přišla, pak již ani nepotřebujete modlitební řadu. Jestliže je ta mechanika připravená, pak už musíte mít jen otevřené srdce, abyste tu inspiraci přijali. Potom vás již nic nemůže přeladit; obdrželi jste to. Bez toho vám to nic platné nebude.

Dejte pozor, Job potřeboval kanál inspirace. Měl jej, a byl otevřený. Skrze inspiraci měl spojení k Bohu. Věděl, jak může sám sebe dát stranou a Boží Slovo vpustit dovnitř. Vidíte, přicházeli k němu od východu a západu na radu. Lidé jej vyhledávali, protože věděli, že tento muž říká pravdu, neboť to, co prorokoval, se naplnilo. Proto přicházeli od východu i západu.

Řekl, když šel vzhůru na náměstí, klaněla se mu knížata z východu, jen aby slyšela od něho slova útěchy a jeho znamenitou, mocnou moudrost. Oni věděli, že tento muž je upřímný. Nechtěl se vytahovat, nesledoval vlastní zájmy, nevyužíval žádné styky, byl jednoduše prorokem, který byl před Bohem upřímný. Měli k němu důvěru a mnozí z východu a západu přicházeli, aby s ním aspoň chvíli mohli mluvit. To je o něm v Bibli řečeno. Ale on neměl inspiraci, aby se dozvěděl, co mělo znamenat tohle všechno. Bůh dopustil, že se to dělo a neřekl mu to.

Ale my zjišťujeme, že to bylo jednoho dne zjeveno. Dokud můžete všem pomoci, je všechno v pořádku. Problémy začnou tehdy, když vám chtějí odporovat. On sám věděl, že stál správně. Měl živou víru. Boží Slovo k němu mluvilo, slyšel je – věděl, že je to pravda. Znal hlas Boží. Nikdo jej v tom nemohl oklamat, neboť jej znal. Jestliže je vám něco zjeveno, pak je to možná v protikladu k mínění lidí. Nyní se vztahují na proroky. Jestliže Bůh něco zjeví, jestliže Bůh chce lidem oznámit tajemství, pak to nikdy nepříjde přes seminář, skrze nějakou skupinu. Tak to ještě nikdy nebylo. Přišlo to a vždy přijde jen skrze jednotlivce – proroka. V Am. 3, 7 stojí psáno: „Pán nečiní nic, aniž by předtím Svoji radu zjevil Svému služebníkov, prorokovi.“

S Jobem bylo něco v nepořádku, ale nedostal k tomu inspiraci. To mu způsobilo starost. Jestliže jste k tomu dorazili, je to okamžik, kdy nepřítel použije skoro každého přítele, kterého máte. Oni jej začali obviňovat. Ó, to muselo být pro něho strašné, vědět, že právě přátelé jej obviňují. Satan se spojí dokonce s jeho nepřáteli, jestliže chce dosáhnout toho, co řekl: „Přenechej ho mně, pak jej k tomu přimějí, aby Ti zlořečil a zapřel svoji zvěst. Přinutím jej, že Ti bude zlořečit. Dovedu ho k tomu, že se odvrátí a řekne: 'Všechno bylo převrácené.'“ Pokusil se o to vším, čím jen mohl, dokonce se všemi významnými muži a přáteli, které Job měl. Job ale zůstal statečný, neboť věděl, že slyšel Boží hlas.

Ó Bože, pomoz zítra večer, abych kázání „Na křídlech holuba“ mohl jasně vyložit. Víte, slyšel jsem Boží hlas. ON mi něco řekl a tak se to naplní. Přesně tak, jak se staly všechny ostatní věci, se naplní také toto.

Také Job věděl, že se to naplní. Věděl, že Bůh mu dosvědčil, že byl spravedlivý. Oni je ale označili za hříšníka. Proto čekal na inspiraci. Satan použil všechny tyto lidi, také ty jeho tzv. „utěšitele“, kteří jej ale obžalovávali, avšak to jej nemohlo zmást. Když se ale Slovo Boží pro něho potvrdilo, něco se stalo. Předtím Boha slyšitelně vnímal. Ale jednoho dne dosáhl nejhlubšího bodu. On tam seděl, všichni je obžalovávali; dokonce jeho žena mu řekla, že jednal nesprávně, a on si škrábal vředy. Elihu přišel a předhazoval mu, že je nadutý, protože obžalovává Boha.

To byl okamžik, kdy jej zasáhla inspirace, kdy se křížují blesky a hřmí. Na proroka sestoupila inspirace, on se pozdvihl a řekl: „Já vím, že můj Spasitel žije a jako poslední na zemi povstane, a potom, i když červi mé tělo sežerou, uvidím Boha v mém těle. Mé oči Jej spatří!“

Oni hovořili o stromech a vůbec o rostlinném životě; jak umírá a znovu vzhází skrze vodu; o vůni vody a o tom, co se stane, když zavlaží strom nebo semeno v zemi. On řekl: „Když ale muž zemře a odevzdá svého ducha, a jeho děti dosáhnou cti, on se již o tom nedozví. Ó, kdybys jen mne chtěl ukrýt v hrobě, až Tvůj hněv přejde!“ (Job 14). Ptal se: „Ale když člověk zemře, zdali může zase ožít? Pak bych chtěl všechny dny mé služby čekat, až by přišlo vyplacení za mne; pak bys zavolal, a já bych odpovídal. Ty jsi mi ustanovil hranice, které nesmím překročit“ atd. On věděl o všech těchto věcech; pozoroval život stromu. Co se ale stalo s člověkem, jestliže zemřel? On znovu nepovstane. Proto mu Bůh ukázal Spasitele.

On chtěl vědět, zda existuje někdo, kdo by se za něho mohl přimluvit. Vždyť on se přimluvil za tolik lidí, ale byl tady nyní někdo, kdo by se mohl přimluvit za něho? Byl tu někdo, kdo by položil Svoji ruku na Joba, na hříšného člověka, a udělal most ke svatému Bohu? Mohl jít k Jeho domu a zaklepat na Jeho dveře? Zdali by otevřel dveře a mluvil s ním vůbec?

Ale potom, když přišla do jeho srdce inspirace, viděl Boha. Blesky se rozsvítily, hromy hřměly. Když se to stalo, postavil se a řekl: „Vím, že můj Vykupitel žije, a v den nejposlednější stane nad mým prachem.“ On začínal vidět reakci Boží na svoji víru.

Ptáme se, jestli můžeme vidět Boha. Existuje možnost Jej vidět? Jediná cesta k tomu byla, že Bůh Joba zkusil. Potom řekl: „Dříve jsem o Tobě slyšel, ale nyní Tě mé oko vidělo.“ Pohled Neviditelného se stal jasným. Viděl, jak se seskupila mračna, viděl blýskání, a slyšel hřmění. Možná, že byl jasný den. Poznal, že v tomto mraku a vichřici byl Bůh. Mohl vidět Boha svými očima. Vidíte, ten Neviditelný se stal viditelným. Co jiní spatřovali ve vidění, se potvrdilo zde před očima.

Je to tak, jako s vírou a skutky, o kterých jsme mluvili včera večer. Abraham také neměl Bibli, kterou by mohl číst, ale byl prorokem. Viděl vidění; měl víru. Jiným připadalo falešné, když věřil, že se jim narodí dítě. Ale to mimino se jim narodilo, neboť to viděl ve vidění, a proto řekl: „Budu mít dítě. Budu ho mít.“ Když se to mimino narodilo, mohli i ostatní lidé vidět to, co viděl ve vidění. Jestliže jednáte podle toho, čemu věříte v srdci, pak lidé Boha poznají skrze to, co se děje při vás. Děje se to skrze druh a způsob vašeho jednání. Tak můžete Boha vidět vlastníma očima.

Ale přesto, že on tak mnoho dobrého učinil pro jiné, potřeboval někoho, kdo by se přimluvil za něho.

Skrze narození Izáka byla ta inspirace, která jej k tomu přivedla, potvrzena. Podle toho mohli lidé poznat, že to, co on viděl ve vidění, byla skutečně pravda.

Někdy přichází tato živá víra právě v dobách krize. Obvykle jsou to krize, které nás k ní dotlačí. Byla to krize, která k ní přivedla Joba, neboť on byl u konce. Jeho děti byly mrtvé; jeho velbloudi také; přišel o všechno jmění, všechno bylo zničeno. Jeho život byl bezcenný, neboť tělo mu pokrývaly vředy od hlavy až k patě. Byla to krize, jež jej utlačovala. Právě v té době se mu dostavila inspirace.

Ó muži a ženy, kdybyste se dnes večer jen mohli ohlédnout a poznat, jak blízko jsme příchodu Pána! Vy jste ten křest Duchem svatým před sebou odsouvali. Možná jste se spoléhali na nějaké citové prožití, na něco, co jste vykonali, co může satan napodobit, ale nepřijali jste do sebe toho

pravého Ducha, abyste v zaslíbeních Božích šli celou cestu. Jak může člověk, který si klade nárok, že má Ducha svatého, zapřít jediné slovo z této Bible, když říká, že to nesouhlasí? To nemůžete.

To nemá nic společného s tím, jak jste nábožní, ke kolika sborům patříte, v kolika knihách je zapsáno vaše jméno. Pokud je ve vás Duch svatý, který je to skutečně Slovo, pak tu zvěst a hodinu poznáte. Neboť je to Duch svatý, který to činí. Ale musí zde být něco, aby to mohlo být zapáleno – musí na vás přijít inspirace. Můžete lít vodu na půdu, a lít a lít, ale jak z ní může něco vzejít, pakliže v ní není semeno, které by zavlažila? Není tam nic, co by mohlo být probuzeno k životu. Proto to uvidí jen ti vyvolení Boží.

Ti vyvolení Boží to viděli v době Noémově, v době Mojžíše, Ježíše, apoštolů, v Lutherově době, Wesleye a za času letničního hnutí, neboť byli semenem, které se nacházelo na zemi, když byla vylita ta inspirace. Zatímco je nyní vylévána inspirace, aby Nevěsta byla shromážděna, budou to zase jen ti vyvolení, kteří to poznají. Ježíš řekl: „Děkuji Ti, Otče, že jsi to skryl před moudrými a chytrými, a zjevil nemluvnátkům.“ Ta inspirace na ně musí přijít.

Když na něj přišla inspirace, stalo se to. Potom ji měl. Zjistili jsme, že přichází v krizových dobách, když jsme v nouzi. Ohlédněte se dnes, podívejte se na stav, ve kterém žijeme. Zdali nežijeme v moderní Sodomě a Gomoře? Copak tam svět opět nedorazil? Byl to pohanský svět, který byl tehdy zničen ohněm. Zdali Ježíš neřekl v Luk. 17, od 28. verše: „Jak bylo ve dnech Lotových, tak bude i ve dnech, ve kterých se Syn člověka zjeví.“ Co znamená „zjeví“? Oznamit tajemství. „Zjevení“ znamená oznámení tajemství.

Všechny věci, které byly skryté během časových období, jsou nyní zjevovány a oznamovány. Můžeme to jednoduše říci, ale pokud to Bůh nepotvrdí, pak je to převrácené. Vidíte, Bůh nepotřebuje, aby někdo vykládal Jeho Slovo, On je Svým vlastním vykladačem. ON řekl: „Panna bude těhotná!“, a to se stalo. ON řekl: „Budiž světlo!“, a bylo světlo. Nyní nežijeme v časovém období Luthera, Wesleye, anebo v letničním časovém období. Skrze letniční hnutí byly vráceny do církve dary. My nyní žijeme ve večerní době, žijeme v čase, kdy je ven vyvolávána Nevěsta.

Právě tak, jak bylo těžké pro katolíky pochopit službu Luthera a pro luterány službu Wesleye a pro metodisty to, co se stalo v letničním časovém období, tak těžké je pro letniční, poznat tento čas. Tak to bylo vždy, neboť to bude vylito jen na vyvolené semeno; jen na ně. Tak to učí Bible. Oni to mohou vidět. Ježíš se modlil dokonce za ty ostatní a řekl: „Jsou slepí a nevědí to.“ Ve Zjevení je psáno o časovém období Laodicie, ve kterém Jej z Jeho církve vyobcovali, že jsou bídní, chudí, slepí a nazí, ale neví to. Je to zase to stejné, oni to nemohou vidět a rozumět. Natolik jsou zapleteni do tradic.

Myslete na zaslíbené slovo Boží, které zaznělo z úst Ježíše Krista. Ten stejný Bůh vyslovil v bytí stvoření. ON to byl, který již před založením světa vyslovil ta slova: „Staň se ...!“, a stalo se. O Něm je řečeno: „ON byl na světě, a svět byl stvořen skrze Něho, ale svět Jej nepoznal.“ „Ale všem, kteří Jej přijali – poznali – dal moc, stát se syny Božími.“ Stvořitel, Stvořitel sám, probudil Lazara z mrtvých. ON řekl: „Toto ať vám není neznámé, neboť přichází hodina, kdy mrtví v hrobech hlas Syna Božího budou slyšet a vyjdou ven.“ Stejný Bůh, který řekl: „Staň se světlo!“, řekl také: „Hlas Syna Božího ty, kteří jsou v hrobech, zavolá ven.“ Musí se to stát v Jeho čase. ON řekl, že to mužské a ženské má přijít na světlo. A všechny tyto věci. Často to byla celá staletí, než došlo k naplnění.

Ta inspirace přišla na proroka Izaiáše a řekl: „Dítě se narodí, Syn nám bude darován. Jeho jméno zní: Předivný rádce, Rek udatný, věčný Otec, Kníže pokoje!“

Uplynuly dny, týdny, měsíce, roky, staletí. Až o osm set let později se Immanuel narodil z panny. Protože to Bůh vyslovil skrze rty jednoho pomazaného proroka, to semeno vzešlo. S ohledem na tuto velikou událost On řekl: „Vypros si od Pána, svého Boha, znamení.“

Potom On řekl: „Proto vám sám dám znamení: Panna počne.“, věčné znamení.

Zjistili jsme, že Duch svatý obvykle v hodinách skutečné nouze zasahuje. ON dopustil, že ti tři muži byli vhozeni do ohnivě pece, nežli pohnul prstem. Ale když On jím pohne, pak jím pohne!

Četli jsme předtím Luk. 17, 30. Tam On říká, že Syn člověka se v posledních dnech zjeví tak, jak to učinil, nežli byla zničena Sodoma a Gomora, a že se svět v tom čase nachází ve stejném stavu.

Také o Noémovi On hovořil, a jak lidé tehdy žrali a pili, ženili se a vdávaly. Pak On přišel k věci a řekl: „Jak se dělo ve dnech Lota, tak bude ve dnech, když se zjeví Syn člověka.“ Pozorujte: Syn člověka se zjevil skupině Abrahama jako Muž, jako Prorok v lidské postavě, jako obyčejný Muž, s prachem na šatech. Ale Abraham Jej nazval „Elohim“.

Ježíš zde zaslíbil, že než padne oheň, zjeví se Syn člověka v posledních dnech tomu stejnému druhu skupiny, královskému semenu Abrahamovu. Pamatujte si to: K církvi – Abrahamovi a těm Jeho již další svědci nepřišli, nýbrž přímo po tom přišel zaslíbený syn, na kterého čekali.

Církev vyhlíží po zaslíbeném Synu. ON přijde; přímo po dnech této služby se zjeví s nebe. Vidíme to úplně jasně. Tak se to musí stát. To jediné, co potřebujeme, že by tato živá víra vešla do nás, aby to Bůh mohl uskutečnit a ukázat nám, že toto je věc, která se má stát.

Mojžíš nechtěl osvobodit děti izraelské, ale Bůh k němu mluvil v hořícím keři. On jít nechtěl, ale musel jít. Mojžíš slyšel, že On je veliký Jehova. Potom Jej ale viděl v podobě ohnivého sloupu. „Slyšel jsem o Tobě, ale nyní Tě vidím.“ Čím se to stalo? Tím, že se Jeho Slovo stalo skutečností.

Bůh řekl Abrahamovi, že jeho potomstvo bude bydlet 400 let v cizí zemi a že je pak mocnou rukou vyvede ven.

Pozorujte, z hořícího keře přišlo potvrzení toho, co bylo prorokovi Abrahamovi zaslíbeno. Mojžíš mohl říci: „Já jsem slyšel, ale nyní to vidím.“

Slyšeli jsme, že Syn člověka přijde v posledních dnech mezi Svůj lid, a že se před těmi lidmi zjeví právě tak, jak to učinil tehdy před zničením. Co učinil Syn člověka? Poznal tajné myšlenky v srdci Sáry a dal Abrahamovi zaslíbení. Abraham slyšel hlas Boží, možná, že Jej viděl rozličným způsobem. Nevím, zda k němu mluvil skrze sny, nebo prorocí. Ale tentokrát Jej viděl. „Já jsem o Tobě slyšel, ale nyní Tě vidím.“

Církev o Bohu slyšela, četla o Něm, co činil a jaká dal zaslíbení. Ale nyní Jej vidíme našima očima, jako Job tehdy. „Slyšel jsem o Tobě, ale nyní Tě vidím.“ Ó, jaký je to rozdíl!

Když se Mojžíš octl v krizi, křičel. My vidíme v 2. Moj. 14, 13-16, že měl s dětmi izraelskými velkou námahu. Tehdy na něj přišla inspirace a vyslovil, co vyslovit musel, aniž by věděl, že to řekl: „Vydržte, pak uvidíte, jakou záchranu vám Pán připravil.“ Bůh ještě k němu přece nemluvil. Přišla na něj inspirace. Oni řekli: „Proč jsi nás sem vyvedl? Raději bychom zemřeli v Egyptě. Vyvedl jsi nás sem snad proto, abychom zemřeli tady, že v Egyptě není dostatek hrobů? Tam jsme mohli žít v pokoji jako otroci až do smrti, ale ty jsi nás vyvedl sem.“

Mojžíš, který byl přece prorokem, věděl, že má přístup k Bohu. Byl inspirován a řekl: „Jen vytrvejte, uvidíte, jakou záchranu vám Bůh připravil, neboť jak vidíte Egypt'any dnes, tak je již nikdy neuvidíte.“ Jak věděl, že se to stane? Jak to mohl vědět? Vůbec nevěděl, co vyslovil!

Vyslovil to jako prostředník. Bůh mu potom řekl, jak to má udělat. ON řekl: „Mojžíši, nevolej ke Mně, pozdvihni svou hůl, a natáhni ruku nad moře a rozděl je, aby děti izraelské mohly projít.“ Amen.

Tak na vás přijde inspirace, jestliže jste nemocní, tak na vás přijde, jestliže trpíte. Bude vám něco zjeveno, poznáte, že je vám to zjeveno a vyslovíte: „Jsem uzdraven!“

Potom vám Bůh řekl, co máte udělat, např.: „Vstaň a choď!“ Amen! Všechno pominulo, jestliže to můžete udělat. Tak to dělá Bůh. Pak vidíte, jak se Bůh skrze vás oznamí.

Byl to Bůh, kdo mu to přikázal. Všichni, kdo tam byli, celý Izrael poznal, že Mojžíš byl inspirován. Viděli vlastníma očima, že Bůh rozdělil vody na dvě strany. Ohnivý sloup je provedl skrz moře. Oni o Bohu slyšeli, ale potom Jej viděli.

Jozue se ocitl v krizové hodině, když vojska bojovala proti sobě a slunce začalo zapadat. Jozue byl prorok. Věděl, že by ztratil ještě více mužů, kdyby se nepřátelské armádě podařilo znovu se vzchopit a opět zaútočit. V této krizové hodině se muselo něco stát. Byla jen jedna možnost, jak je všechny porazit. Musel je pronásledovat. Ale světla ubývalo, aby to mohli učinit. Tedy se tam Jozue postavil, pozvedl ruce a řekl: „Slunce, zastav se, a měsíci zůstaň v údolí Ajalon, dokud nebude tato bitva rozhodnuta.“ Tedy se slunce zastavilo. Oni slyšeli Jozue mluvit a potom viděli na vlastní oči, jak Bůh jednal. Skutečně!

To, co viděli, byl přirozeně paradox; bylo to něco, co se zdálo být nemožné. Přesto je to pravda. Bible říká: „Tedy se slunce zastavilo.“ Nevím, co si myslíte vy, kdož víte, že země je kulatá. Přesto se zastavilo slunce. Jozue se nepokoušel to odůvodnit, jak se to mohlo stát, jak by to Bůh učinil; řekl jen: „Slunce zastav se!“ Vyslovil to, aniž by si možná byl vědom toho, co řekl, neboť to byl Bůh, který mu to vnučil, a on to vykonal.

To stejné je s Mar. 11, 23: „Jestliže řeknete té hoře: přesaď se!, a nebudete pochybovat ve svém srdci, ale budete věřit, že to, co jste vyslovili, se stane, pak se to vyplní.“ Zde nemůžete stát a ve svém smýšlení „tápat kolem“ a potom to vyslovit. Musíte být inspirováni, abyste to vyslovili. Amen!

Promiňte tento výrok. Toto biblické místo mi po celý život dávalo zabrat. Když jsem byl jednoho dne ráno v lese – Bůh je můj soudce. Mohl bych nyní na tomto pódiu padnout mrtev – přemýšlel jsem o tom. Tam ke mně mluvil hlas a On řekl: „Toto místo Písma je přesně takové, jako jiná biblická místa. Je to pravda!“

Myslel jsem si: „Jak to jen může být?“

ON odpověděl: „Vyslov to a bude to tak. Nepochybuji o tom.“

S někým jsem tam mluvil. Byl jsem hluboko v lese. Byl jsem tam již tři dny a ještě jsem nenarazil na žádnou veverku. Nebyly tam. Prolézal jsem skrze platanové houští, kde se veverky vůbec nevyskytují. Každý, kdo byl kdy na honu veverek, ví, že se mezi platany nezdržují. Seděl jsem tam, vítr silně vál. Bylo asi deset hodin dopoledne a zase jsem o tom přemýšlel.

Bylo řečeno: „Ty honíš a potřebuješ veverky, právě tak, jako Abraham skopce?“

Myslel jsem: „ON mi vždy říkal pravdu. Ale toto je divné.“ Vzpřímil jsem se tam, kde jsem seděl a ohlédl se: „Kde je ta osoba, která ke mně mluvila?“ Neviděl jsem nikoho, jen vítr silně foukal. Myslel jsem: „Je to možné, že jsem usnul a zdálo se mi to?“ Ne, neusnul jsem. Seděl jsem tam opřený o strom a rozhlížel se. Vždyť jsem měl brzy vyprovodit bratry Wooda a Sothmana. Bylo asi deset hodin dopoledne. Farmáři pracovali. Sklízeli pšenici.

Zase jsem Jej slyšel: „Vždyť jsi na honu a potřebuješ divočinu. Kolik jich potřebuješ?“

Myslel jsem: „No, nechci to přehánět. Budu prosit o tři veverky. Chtěl bych tři mladé, červené veverky. Ty bych rád.“

ON odpověděl: „Pak to vyslov.“

Řekl jsem: „Dostanu tři mladé, červené veverky.“

ON se ptal: „Odkud mají přijít?“

Myslel jsem: „Šel jsem tak daleko. A skutečně tu se mnou někdo mluví.“ Bylo to zrovna tak, jako vy nyní slyšíte můj hlas. Bůh v nebi ví, že je to pravda. Kladu Bibli na své srdce. Vybral jsem si zvláštní místo: starou, uschlou větev, která byla ode mne asi 50 m vzdálená. Na tu vzdálenost byla moje puška zastřílená.

Řekl jsem: „První ať se objeví tam.“ – a již tam byla!

Mnul jsem si oči a podíval se tam ještě jednou. Odvrátil jsem hlavu a pomyslel si: „Přece nebudu střílet na nějaké vidění.“ Zase jsem se tam podíval, a seděla tam veverka. Vložil jsem patronu do pušky a zamířil. Mohl jsem vidět její tmavé očko. Byla to červená, mladá veverka. Myslel jsem: „Možná, že spím, a hned se probudím, jen se mi to zdá.“ Zamířil jsem, stiskl spoušť, a ta veverka spadla s větve. Myslel jsem: „Neumím to tak dobře,“ a uvažoval jsem, jestli tam mám jít, a přesvědčit se, je-li to tam. Šel jsem tam tedy a ležela tam. Zvedl jsem ji; krvácela. Kdyby to bylo vidění, nekrvácela by. Zvedl jsem ji. Byla to veverka. Úplně jsem ztuhl.

Ohlédl jsem se a řekl: „Ó Bože, to jsi byl Ty. Děkuji Ti za to. Nyní půjdu.“ ON řekl: „Pochybuješ o tom, co jsi řekl? Řekl jsi přece, že bys chtěl tři. Kde má být další?“

Myslel jsem: „Samotně, i když se mi to zdá, budu pokračovat.“

Tentokrát jsem vybral starý kmen stromu, který byl celý obrostlý jedovatým břečťanem. Tam by se veverky nikdy neobjevily. Řekl jsem: „Další ať se objeví přímo v tom jedovatém břečťanu.“ A hned tam seděla mladá, červená veverka a dívala se na mne. Odložil jsem pušku a mnul si oči. Potom jsem se zase otočil. Seděla tam. Hlavičku měla nakloněnou na stranu. Zastřelil jsem ji a chtěl jít domů.

ON řekl: „Řekl jsi přece 'tři'. Pochybuješ snad o tom, co jsi řekl?"

„Ne", odpověděl jsem, „Pane, nepochybuji o tom, co jsem řekl, neboť Ty to potvrzuješ."

Toto bylo biblické místo, které mi působilo těžkost. Pán neřekl: „Když Já řeknu ...", nýbrž: „Když vy řeknete ...". Ne, když Ježíš to řekne, ale když to řeknete vy sami.

Myslel jsem: „Nyní jsem dostal přístup k tomu kanálu. Víím, že On je zde, neboť jsem skoro bez sebe." Uvažoval jsem: „Tentokrát chci něco úplně nemožného."

Řekl jsem: „Červená veverka ať seběhne nyní tam z toho pahrbku, přeběhne kolem mne a posadí se na větvi a bude se dívat směrem k tamtomu farmáři." A již sbíhala s pahrbku, přeběhla kolem, posadila se na větev a dívala se na farmáře. Zastřelil jsem ji.

Satan mi řekl: „Víš, les je jich přece plný." Zůstal jsem tam až do dvanácti hodin, ale nestalo se již nic. Ukazuje to, že Bůh je Stvořitelem nebe i země.

V Jeffersonville nyní poslouchají Wrightovi. Navštívili jsme je společně s bratrem Woodem. Připravovali víno k Večeři Páně ve sboru. V pokoji seděla Edith, zmrzačená žena. Celý svůj život stonala. Vždy jsme očekávali, že Bůh ji uzdraví. Její sestra je vdova; její muž byl usmrčen. Jmenuje se Hattie. Je to velice pokorná žena. Zatímco bratr Banks jsme odešli, abychom pro ni zastřelili zajíce, vařila třešňovou kaši. Museli jsme se pak posadit a jíst.

Seděli jsme kolem stolu a hovořili o těch událostech, neboť se to odehrálo právě před několika dny. A když jsem tam o tom u stolu vyprávěl, náhle jsem řekl: „Co by se mohlo stát?" Ptal jsem se: „Bratře Wrighte, jsi starý muž, a celý život jsi honil veverky. Bratře Shelby, jsi odborník na honitbu veverek; také ty, bratře Woode. Já je honím od svého dětství. Viděli jste kdy veverku mezi platany nebo akáciovém houští?"

„Ne."

Řekl jsem: „Ony tam předtím nebyly. Jenom víím, že je to ten stejný Bůh. Když Abraham potřeboval skopce, byl On Jehova-Jireh, ten, který sám pro sebe něco připraví." Řekl jsem: „Věřím, že toto je to stejné."

Hattie tam seděla a řekla: „Bratře Branhame, to je čistá pravda."

Ona řekla to správně! Když to vyřkla, přišel Duch svatý opět do tohoto kanálu. Všichni to cítili. Pozdvihl jsem se a řekl: „Sestro Hattie, TAK MLUVÍ PÁN: ty jsi vyslovila to správné, jako kdysi ta Syroféničanka. Duch svatý ke mně nyní mluvil, že ti mám dát přání tvého srdce." Řekl jsem: „Jestliže jsem Boží služebník, pak se to stane. Jestliže nejsem Boží služebník, potom jsem lhář, a nestane se to. Pak jsem podvodník." Pokračoval jsem: „Zkus nyní a hled', zdali je to Duch Boží nebo ne."

Všichni se rozplakali. Ona se ptala: „Bratře Branhame, o co mám prosit?"

Napověděl jsem: „Tady sedí tvá zmrzačená sestra." Měl jsem v kapse dvacet dolarů, které mi předala jako oběť, a které jsem jí chtěl vrátit zpátky. Ta žena hospodaří s dvěma syny na staré farmě a za rok nevydělá možná více než dvě stovky dolarů. Její chlapi byli ve školním věku a stali se z nich doslova „Rickys" a pěkně vyváděli. Bylo jim asi patnáct, šestnáct let. Stáli tam a smáli se tomu, co jsem říkal.

Mínil jsem: „Sedí tu tvůj otec a matka, jsou již staří. Nemáš žádné peníze. Pros o peníze a hled', jestli ti to nespadne do klína. Pros za svou sestru, a hled', jestli nevstane a bude chodit." Věděl jsem jako Job, že mě něco uchopilo. Řekl jsem: „Vím to! Stojím tu asi před deseti lidmi. Jestli se to nestane, jsem falešný prorok."

Ona se znovu ptala: „O co mám prosit?"

Odpověděl jsem: „Musíš se sama rozhodnout. Já to rozhodnutí nemohu převzít."

Ta malá žena se rozhlížela kolem. Náhle pronesla: „Bratře Branhame, největší přání mého srdce je záchrana obou mých synů."

Odpověděl jsem: „Dávám ti tvé syny ve jménu Ježíše Krista." A již ti hoši, kteří se tomu spolu chechtali, smáli a veselili, padli do klína své matky, předali Bohu své životy a byli okamžitě naplněni Duchem svatým. Přímo tam!

To je pravda. Bůh má autoritu usmrtit mě přede všemi těmito lidmi v celém národě. Mnozí z vás zde a v Jeffersonville to ví. Skoro slyším shromáždění v Jeffersonville volat „Amen", neboť tam v

kapli nyní poslouchají. Vidíte, je to pravda. Co je to? Děje se to skrze suverénní milost Boží. Jinak se to nemůže stát.

To byl rozhodující okamžik. Myslete jen na ty muže a všechny lidi, se kterými jsem spřátelen. Kolem všech těch uznávaných Bůh přešel, aby se naklonil jedné chudé staré ženě, která sotva umí napsat své jméno. ON věděl, o co bude prosit. Bylo to to nejcennější. Její sestra již zemřela, a otec s matkou budou muset také zemřít; peníze by došly, ale duše jejích synů jsou věčné. To byla její hodina, aby to uchopila! Jakmile jsem vyslovil: „Já ti dávám tvé syny ve jménu Ježíše Krista“, padli do klína své matky. Jak mnozí vědí, že je to pravda? Vidíte, zde to je! Ano! Co to bylo? Inspirace!

„Já jsem o Tobě slyšel, že jsi mohl stvořit skopce. Slyšel jsem o Tobě, že můžeš stvořit veverky. Ale nyní jsem Tě vlastníma očima viděl.“ Stalo se to realitou; vidění se dalo vnímat. Jestliže Bůh něco zaslíbil, pak to naplní.

Vidíte, děje se to, pokud něco potřebujete jako Jozue. On byl v nouzi a o nepřemýšlel o okolnostech, nýbrž vyslovil, co mu Bůh vnukl. Věříte, že se slunce zastavilo? Já také. Jak se to stalo? Nezkoušejte to odůvodnit. Ale stalo se to tak. Jozue to vyslovil, pozdvihl své ruce. V tomto kritickém momentu měl spojení s Bohem, a stalo se to. Byl to ten pravý čas. Duch živého Boha viděl tu nouzi a tlačil Jozue, aby to vyslovil. Stejný Bůh viděl nouzi Abrahamovu. Stejný Bůh viděl nutnost potvrdit mi toto biblické místo; že i toto biblické místo je pravda. Stejný Bůh viděl nutnost, zachránit tyto dva předurčené syny. Byl to moment, ve kterém On to dokázal a potvrdil Svě slovo.

V Marku 14 je psáno o jedné ženě, která Mu věřila. Byla v nouzi a viděla, že by Mu měly být umyty nohy. Ona jen potřebovala inspiraci, a již jednala. Naslouchejte přesně, než dojdeme k závěru. Potřebovala jen inspiraci, aby jednala. Již o Něm slyšela. Slyšela, že jedné ženě, smilnici, odpustil hříchy a řekl: „Kdo z vás je bez hříchu, hod' první kamenem.“ Ona o Něm slyšela, ale nyní Jej viděla. Byla inspirována sloužit Mu. Víc se při vás nemusí stát.

Dovolte Duchu svatému vám říci: „Jsi hříšník.“ Dovolte Duchu svatému říci: „Jsi převrácený.“ Dovolte Duchu svatému, aby vám dokázal skrze Písmo, že jste převrácení. To bude v činnosti jenom skrze přímý kanál každého místa Písma a za žádnou cenu kolem toho nepomine. Jestliže to učiníte vy, neprospěje vám to. Duch svatý vám tu inspiraci může dát. Ale jestliže duše není před Bohem správná, jak jsme to probírali v tomto týdnu, pak to přesto nebude nic platné. Pomyslete na to: v posledních dnech povstanou falešní pomazaní – ne falešní „Ježíšové“, ale falešní Kristové, pomazaní, kteří by dokonce svedli ty vyvolené, kdyby to bylo možné.

Vidíte, ona Mu měla prokázat službu. Slyšela o Něm a nyní Jej viděla vlastníma očima. Měla Mu posloužit a neměla nic, čím by to mohla učinit. Přesto tam spěchala, aby tu službu vykonala. Bůh se postaral o vodu a ručník, aby Jeho nohy byly umyty. Ona celý svůj život slýchala o živém Bohu, ale nyní Jej viděla vlastníma očima. Věděla, že je to On. Ta inspirace na ni přišla a řekla jí: „Toto je ten Zvěstovatel.“ ON něco potřeboval; měl špinavé nohy. Ale ona neměla nic, čím by Mu mohla posloužit. Přesto tam padla, aby Mu tu službu prokázala, neboť byla inspirována to udělat.

Ó, vy odpadlé údy církve, muži a ženy z denominací, nejste schopni vidět, co Ježíš potřebuje dnes večer? Kéž by vás jen uchopila inspirace, pak byste viděli, že toto je ta hodina, aby to bylo učiněno. Ona Ho viděla vlastníma očima. Ostatní se Mu posmívali; Jeho zvěsti nevěřili. Samotně Šimon, hostitel, kazatel, který Jej pozval, to udělal jen proto, aby se Mu vysmíval. Oni nevěřili, že byl prorokem.

Když se zdálo, že ďábel všechno zařídil tak, že mohl oprávněně něco říci, myslel si sám v sobě: „Kdyby to byl prorok, pak by věděl, co je to za ženu, která Mu myje nohy. Kdyby to byl opravdu prorok!“ Vidíte, nebylo mu zjeveno, kdo On je. Inspirace na něho nemohla přijít, neboť v něm nebylo nic, co by mohlo být uchopeno. Ona ale tím uchopena byla.

Její oči kritiku na Něho přehlížely. Ona věřila, že On byl to Slovo proroků. Poznala, že všechna slova proroků se naplnila při Něm. Slyšela, že je na zemi, ale nyní Jej viděla. Pozorujte, co udělala. Ona viděla Slovo učiněné masem, Mesiáše, Immanuele. Když dala volný průběh této živé víře – zjevení, kým On v čase, ve kterém žila, byl: Beránek Boží pro takové hříšníky jako ona, přišla, aby Mu posloužila, aniž by věděla, jak to má udělat.

Tak se děje pravé uzdravení, totiž poté, co je vám zjeveno, že On byl pro vaše přestoupení zraněn a z důvodu vašich vin rozbit a že také Jeho ranami se vám dostalo uzdravení. Jestliže jste v Jeho přítomnosti skrze slovo v Marku 11 inspirováni, vidíte, že On se podle Luk. 17, 30 v posledních dnech mezi Svým lidem zjevil v lidském mase, jak to již učinil, nežli byla zničena Sodoma. Pokud to vidíte, pak se vás něco dotýká; pak může lékař říci: „Ta rakovina tu stále ještě je.“

Pacient ale říká: „Nevím, jak se to stane, že budu chodit, ale přesto budu chodit.“ Nevíme, jak se to stane.

Ona přišla, aby Mu sloužila, protože na ni sestoupila inspirace, že toto je ta hodina, že toto je ten Zvěstovatel, že toto je Mesiáš, který může uzdravit, a ona tomu věřila. ON její službu potřeboval, a ona přišla, aby to udělala. Neměla nic, čím by to mohla vykonat. Jednala jediné na základě inspirace. Pozorujte, Bůh otevřel slzné žlázy jejích očí. Její uši o Něm slyšely, nyní Jej její oči viděly, a ona prolévala slzy radosti. K slzám, které kanuly, jí Bůh dal ještě dlouhé vlasy. Bůh se postaral o ručník – byly jí její dlouhé vlasy, a o vodu – její slzy. Ona prokázala živému Bohu službu, kterou potřeboval. Ona o Něm slyšela, ale nyní Jej viděla a mohla Mu posloužit.

Ó hříšníku! Proč neuděláš to stejné, jestliže nyní tu nutnost poznáváš. ON potřebuje tebe a tvoji službu! Nyní můžeš vidět toho, o Němž jsi jednou slyšel z Bible. Viděli jsme, jak včera večer přišel dovnitř a co učinil. Viděli jsme Jej v každém shromáždění, a někdy jsme zde seděli studení a lhostejní a měli za to: „Ano, vím, že to Písmo říká. Viděl jsem, že se to stalo.“ Nemáme žádné nadšení; zdá se, že nás to správně nechopí. Zdá se, že zde ještě není nic, co z vás proudí.

Jestliže vezmeme zápalku a chceme ji zapálit, pak musí být na konci zápalná hlavička, jinak nechytne. Tím dřívkem můžete škrtat a škrtat a škrtat; jestliže nějaká chemická látka zničila tu síru, pak to nechytne, a nevydá světlo. Jestliže ale je zápalná hlavička v pořádku a vznítí se, vydá světlo.

Jestliže se místa Písma zvěsti těchto posledních dní opravdu naplňují, potom vidíte přítomnost Ježíše Krista. Slyšeli jste, co On ve Svém pozemském životě učinil, a poznáváte, že Písmo říká: „ON je ten stejný včera, dnes i na věky.“ Krátce předtím, než bude oheň hněvu Božího seslán na sodomský stav, vidíme, jak se Ježíš vrací zpět ke Svému lidu, přijímá podobu v lidském mase a činí to stejné, co činil. Ó, to by mělo naši duši naplnit nádherou. To by v nás mělo něco způsobit. Proč? Protože to vniká dovnitř.

Četli jste v Bibli, co On činil, když se ta žena dotkla Jeho roucha. Otočil se a řekl jí, jaké má trápení a že jí víra uzdravila. ON zaslíbil to stejné učinit ještě jednou, nežli bude svět spálen. Svět bude v sodomském stavu. V Novém zákoně se projevil Prorok, Bůh-Prorok, Prorok proroků, Bůh všech proroků, jako plnost Božství tělesně, Stvořitel z 1. Mojžíšovy knihy v mase. Haleluja! Je to Jeho Slovo! ON řekl, že se to stane. Vidíme ten sodomský stav. Vidíme, že svět se nalézá ve stejném stavu. Vidíme nyní, jak On přichází dolů a dělá přesně to, co předpověděl. My jsme o Něm slyšeli – ale nyní Jej vidíme. „Slychal jsem o Tobě pověsti, ale nyní Tě viděli mé oči.“ Amen. Vidím Jej vlastníma očima. Jaká by to měla být hodina! Jaký by to měl být čas! Potvrzení Jeho Slova! Pokaždé, když je Slovo potvrzené, mluví Bůh skrze Své Slovo a stává se viditelným, aby jste Jej mohli vidět.

Tam byla pouliční prostitutka, padla u oltáře – před Ježíšem – k zemi, umývala Jeho nohy svými slzami a vytřela je svými vlasy. Bůh to odplatil. ON řekl: „Všude, kde bude toto evangelium zvěstováno, se bude mluvit i o tom, co ona učinila na její památku.“ Proč? Vidíte, jak byla neslušná, ale něco jí uchopilo. Ona viděla Slovo zaslíbení ze zahrady Eden, kde bylo řečeno, že semeno ženy rozšlápne hlavu hadovi. Poznala Mesiáše, jenž byl narozen z panny.

Slyšela, že se měl narodit z panny, a potom slyšela, že je na zemi. Slyšela, že by tam byl mladý Rabbí, Prorok, který uzdravuje nemocné. Ona tomu věřila. Nyní šla ulicí a hledala Jej. Tady viděla, že se tu koná velká slavnost. Přistoupila k plotu, hleděla skrz něj a zahlédla Jej tam. Byl tam! Něco jí řeklo: „To je On!“ Všecko, co potřebovala, byla inspirace. Vidíte, co se stalo? Viděla Boží Slovo učiněné masem. Slyšela, ale nyní viděla vlastníma očima.

Každý ví, že máme zaslíbení, jaká má církev být v posledních dnech. Ve svém přítomném stavu nemůže církev přikázání Boží, velké pověření Boží splnit – nemůže vyvolat Nevěstu ven. Která by to mohla udělat? Letniční? Říkám: ne! Ani žádná jiná. Jsou plevou, která obaluje pšenici. Vzešly,

vypadaly přesně jako pšenice, ale pšenici nebyly. Otvírají se, a vychází z toho zrno. Oni se zorganizovali a sami se usmrtili. Tady zemřeli. Jsou to stébla. Ale pšenice skrze ně prošla a nyní nabírá postavu v Nevěště. To pšeničné zrno, které během středověku padlo do země, muselo zemřít.

Kritici říkají: „Jak ten milosrdný Bůh, který byl schopen rozdělit Rudé moře, mohl dopustit, že tito chudí křesťané byli roztrháni lvy, upalováni, a všechno možné museli podstoupit. ON tam seděl a zdálo se, že se tomu směje.“ Ó, ubohý nevědomý člověk! Neví, že pšeničné zrno musí padnout do země? Ve středověku muselo padnout do země jako každé jiné zrno a být pohřbeno, aby skrze reformaci, Luthera, vzešly dva lístečky, začátek stébla. Skrze Wesleye muselo růst dále, aby se objevil klas s pylem – velký čas misii. Pak muselo přijít letniční hnutí s navrácením darů. To bylo pšeničnému zrnu již tak podobné, že by skoro vyvolení byli svedeni. Když otevřeme klas, ještě tam zrno není; je to jen pleva. Ale brzy potom začali zakládat organizace jednoty, organizace dvojnosti, trojjednosti, organizace sboru Božího atd., a všechno organizovat a na místě zemřeli. Co se děje nyní? Je to přibýtek pro pšenici, která v něm roste dále.

Nyní se stahuje zpět a začíná se ukazovat pšenice. Toto není letniční časové období, toto je časové období posledních dnů. Toto je časové období Nevěsty. Nyní svítí večerní světlo. Nyní se naplňuje Mal. 4, aby byl dokonán plán Boží. Nyní se naplňuje Luk. 17, 30 a všechno, co Jeremiáš, Joel a všichni ostatní řekli v této knize o tomto dni. Toto je ten den! „Pane, já jsem slyšel, že to přijde, ale nyní to vidím vlastníma očima.“

Přestože mnozí falešní napodobovatelé, jako např. Jannes a Jambres vystoupili se všemi možnými triky a dělali to, co Mojžíš, nemohlo to jím ani Aronem otrást. Věděli jako Job, odkud se jim dostalo inspirace. Věděli, že to bylo TAK MLUVÍ PÁN! Stejná Bible, ve které je o nich psáno, říká, že v posledních dnech povstanou napodobovatelé. Kdo vystoupil nejprve, když něco započalo? Tyto náboženské denominace? Kdo, Mojžíš nebo napodobitelé? Kdyby s tím začali oni, pak by byl napodobitel Mojžíš!

Nyní tu máme každý druh lidí s darem rozeznání a vším ostatním. Snaží se tím vaši mysl odlákat od pravé věci Boží, kterou Bůh prokázal skrze Písmo jako pravou. Na vlastní uši jsme o tom slyšeli, nyní to vidíme na vlastní oči." Amen. Věříte tomu? Celým srdcem? Inspirace. Ve dni, ve kterém se zjeví Syn člověka, se Syn člověka, Ježíš Kristus oznámí mezi Svým lidem.

K Abrahamovi a jeho družině přišel Muž. Muž, který měl na šatech prach a vypadal obyčejně. Seděl zády ke stanu a ptal se: „Kde je tvá žena Sára?" Nikoli Sarai, ale Sára; Abraham, ne Abram. ON jej nazval jeho jménem a ptal se: „Kde je?"

On odpověděl: „Ve stanu za Tebou.“

Potom On řekl: „Za rok o tomto čase zase k tobě přijdu." Ona se smála sama v sobě. ON se ptal: „Proč se Sára smála?" ON dal to zaslíbení. Tehdy to byli oni, kdo čekali na zaslíbeného syna.

Nestarám se o to, co dělají lidé v denominacích a jak velice tvrdí, že čekají na Krista. Způsob jejich jednání dokazuje, že to tak není. Ty skutky mluví hlasitěji, než vaše slova. Oni přemýšlejí jen o tom, jak do svých denominací nalákat více členů. Ale existují lidé, zde jeden a tam jeden, kteří skutečně čekají na návrat Pána. Oni po tom vyhlíží. Jen jim se On zjeví; jenom oni tomu budou rozumět.

Jen vyvolení pochopili, kdo On byl. Myslete na to, tehdy byly na zemi si tři miliony Židů a ani třetina nevěděla, že tam byl, že přišel a odešel! ON se zjevil těm, kteří na to čekali: Janu Křtiteli, apoštolům, učedníkům Janovým, slepé Anně v chrámu, Simeonovi, knězi, kterému bylo zjeveno Duchem svatým, že Krista uvidí, atd. Všichni ti velcí náboženští vůdci, teologové, byli tak slepí, jak to jen šlo.

Děšť může semeno v zemi probudit jen tehdy, jestliže tam semeno je. Nejprve jste byli jako zárodek ve svém otci. On vás neznal. Přesto jste v něm byli. Skrze vaši matku jako „živnou půdu" jste vyšli v jeho obraze. Pak s vámi mohl mluvit. Ó, ten veliký Bůh! Jestliže máte věčný život, pak byl ten zárodek věčného života na počátku v Bohu. Vy jste tam byli, byli jste v Jeho myšlenkách, vaše jména a všechno ostatní. Skrze Svě předzvědění vás určil k tomu, toto vidět. Vy, kteří jste nebyli určeni, to nikdy nevidíte. Ale myslete na to ve jménu Pána Ježíše, že ta hodina je tady! Nechcete Mu věřit a předat Mu své životy? Musím se dostat k závěru. Je již po deváté hodině.

Skloňme své hlavy:

Já jsem o Tobě slyšel, ó Pane, nyní Tě vidím, Pane Ježíši, požehnej tyto lidi, zatímco co čekají.

Nyní se vás zeptám. Chci nechat působit Ducha svatého a důvěřuji, že On to učiní. Zkuste své smýšlení, zkuste se, zkuste své duše a zjistěte, zda skutečně věříte. Jestliže v sobě naleznete i jen nejmenší pochybnost, zvedněte ruku a řekněte: „Pane Ježíši, chtěl bych Tě vidět. Slyšel jsem o Tobě, ale ještě nikdy jsem Tě správně neviděl. Dovol mi, spatřit Tě. Já věřím.“ Dobře. To je milé.

Je tu někdo, kdo Jej ještě nezná jako svého Zachránce? Zvedněte ruku a řekněte: „Já jsem hříšník. Ale chtěl bych Tě vidět, Pane Ježíši. Oznam to slovo, o kterém byla řeč. Víím, že tak Tě viděl Job. Víím, že Tě tak viděl Abraham. Víím, že tak Tě viděli všichni ostatní, bylo to skrze uskutečnění Tvého zaslíbeného Slova. Slyšel jsem o různých věcech, o tricích a všem možném, ale chápu, že je v zemi zvěst posledního dne, která byla v roce 1933 u řeky oznámena andělem. Slyšel jsem o bohoslužbách s uzdravením, které začaly. Víím, že když se to děje, pak to nemůže zůstat na starých denominačních cestách. K tomu to posláno nebylo. Tam to nikdy nezůstalo.“ Já bych Jej chtěl vidět.

Co by se stalo, kdyby Mojžíš přišel a řekl: „Postavme koráb jako Noé, a opustíme Egypt po řece“? Ó ne! Ne! On měl zvěst od Boha. Skrze něho to bylo oznámeno. Jestliže povstal prorok, pak musel být potvrzen před Izraelem. Již čtyři sta let neměli žádného proroka, a tehdy vystoupil jeden prorok. Byli by museli vědět, že se něco musí stát.

Opět neměl Izrael celá staletí žádného proroka, a vystoupil Ježíš. Žena u studny řekla: „Pane, poznávám, že jsi prorok. Čtyři sta let jsme již neměli proroka.“ ON věděl, co bylo v jejím srdci.

Nám byla zaslíbena časová období církve reformátorů a měli jsme je. Ale u Mal. 4 ON zaslíbil, že v těchto posledních dnech bude pokračovat ve svém vzoru. To se mělo stát, aby srdce dětí byla navrácena k víře apoštolských otců. To je ten účel. Církvev je rozštěpena v denominacích a „ismech“ a rozdělena na kousky tak, že je mrtvá. Ona byla tím nosičem. ON zaslíbil, že v hodině zvěsti sedmého anděla otevře sedm pečetí. Podle Zj. 10 mělo být oznámeno to tajemství Boží, až sedmý anděl začne svou zvěst vytrubovat – ne skrze službu uzdravování, ale skrze zvěst, která následuje za službou uzdravování.

Ježíš byl žádaným mužem, dokud uzdravoval nemocné. Ale když pak řekl: „JÁ a Otec jsme jedno!“, bylo řečeno: „Ó, to je převrácené.“

Joba si vážili, dokud se mu něco nepříhodilo. Tak je to vždycky. Věřte! Přijmete Jej nyní? Potom zvedněte své ruce a řekněte: „Věřím Mu. Chtěl bych Ho přijmout.“ Bůh vám požehnej. Bůh vám požehnej. To je milé.

Zůstaňte ještě chvíli klidně sedět a modlete se.

Drahý Bože, toto je posvěcený okamžik. Tak to bude, až jednoho dne zazní hromová rána a Syn Boží přijde s hlasem probuzení s nebe dolů, když hlas archanděla zazní a zazní pozoun Boží a mrtví v Kristu povstanou. Každý z nás si je dnes večer vědom toho, Otče, že se budeme muset za každé slovo zodpovídat – za každé slovo, které říkáme. Dokonce za myšlenky v našem srdci se budeme muset zodpovídat. Prosím Tě, ó Bože, ve jménu Ježíše, abys vyčistil každé srdce, které zde je. Vyčisti mé srdce, vyčisti srdce těchto lidí. Kéž jsme připraveni, Pane, a nechť jsou naše duchovní oči otevřeny dnes večer, abychom viděli slávu všemohoucího Boha. My jsme o Něm slyšeli, Otče. Ó Bože, modlíme se, abys nám Jej dal vidět. Daruj to, Otče. Daruj nám tato požehnání, o to prosíme ve jménu Ježíše Krista. Amen.

Myslete na to. Udělejte svá srdce tam, kde sedíte malým oltářem. Řekněte: „Pane Ježíši, přijď nyní do mého srdce. Dej mi něco, čeho se mohu pevně držet. Dovol mi pocítit inspiraci, která mi říká, že jsi přítomen.“

Jaké prohlášení tím vydáme před lidmi! Jak mocná věc, toto udělat! Nyní budu Boha, Pána prosit, aby to vypůsobil.

Jak mnozí z vás dostávajíte magnetofonové pásky? Slyšeli jste kázání „Je toto ten čas?“ Ukázali jsme vám ty časopisy a jiné věci? Bylo to oznámeno již rok předtím, než se to stalo. Věda je bezradná. Byl to Pán Ježíš, jakoby zahalen v bílé paruce, jak je popsán v Bibli ve Zjevení 1 a jak Jej Daniel viděl jako nejvyššího Soudce nebes a země. Tam to bylo. Věda sama to pochopit nemůže. V

observatoři při Arizonské universitě až do Mexika pátrali dva roky po příčině toho. Vám bylo předem oznámeno, že se to stane.

Jak to bylo se zemětřesením na Aljašce? Dejte pozor: Hollywood zmizí v oceánu! Dejte pozor a hleďte, jestli se to nenaplní. ON mi ještě nikdy neřekl něco falešného. Bude to tak. Dejte pozor, a poznejte, zda nežijeme v závěrečných hodinách dějin. Žádný člověk hodinu Jeho příchodu nezná. Ale jedno vím: Na základě mého dnešního poznání věřím, že já, kdybych byl při jasném rozumu a ještě nevěřící, chtěl bych být jen pravý biblický křesťan a ne toliko denominačním křesťanem. Nespoléhejte se na to, že jste jášali. Dnes dopoledne jsme to projednali a dokázali Slovem, že to vůbec nebylo ve vůli Boží a nepřineslo to nic jiného, nežli smrt. Nebuďte ve stěblu, ale tam, kde je život. Mějte víru v Boha.

Věříte, že Bůh, který dal toto zaslíbení, se podle 1. Mojžíšovy knihy zjevil Abrahamovi a vykonal ten div? Ten stejný Bůh se stal masem. Přijal lidskou postavu, a narodil se z panny. Tehdy On byl přirozeně v duchovním těle. Ale potom On přišel do lidského masa a konal ty stejné věci. Byl to ten stejný Muž. Nevěříte, že Bůh může učinit to stejné, co oznámil, jestliže On nalezne osobu, jak On to u Mal. 4 zaslíbil – hlásnou troubu, skrze kterou může mluvit? Věříte tomu? Také já věřím, že může.

Věříte, že můžete mít víru, abyste se dotkli Jeho roucha – Jeho víru, abyste se dotkli jeho roucha? Věříte, vy, kdož jste přítomní, že nyní něco mluví k vašemu srdci, co vám říká, že máte dostatek víry, abyste se dotkli Jeho roucha? Věříte, že to můžete udělat? Pak po tom sáhněte a uchopte to ve víře, ne v pohnutí mysli, ale s absolutně čistou a nesmíchanou vírou. Jednoduše řekněte: „Pane, já věřím. Věřím z celého srdce. Chtěl bych, aby jsi se mne dotkl. Já jsem slyšel, že jsi to učinil, nyní bych to chtěl vidět svýma očima.”

Já se vás nemohu dotknout, to může jen Bůh. Věříte, že to udělá?

Dívám se vlevo, dozadu. Zdá se, jakoby tam byl kanál, jak jsem o tom mluvil, tah, který přichází odtamtud. Nyní, co jsem na to odkázal, to přichází v nádherném způsobu. Přichází to od ženy, která tam sedí se svým mužem. Ona není odtud. Přichází z Dallasu v Texasu. Ona i její muž trpí. Trápí je nějaká komplikace, která se objevila po operaci. To souhlasí. Její muž má trápení se zády. Jsou to pan a paní Corbertovi z Dallasu. Jestliže to souhlasí, zvedněte ruce. My se neznáme, souhlasí to? Neexistuje možnost, abych se to nějak dozvěděl. Co je to? „Znám Tě z doslechu; nyní Tě ale vidím.” Chápete, co míním? Zeptejte se tohoto páru. Ještě nikdy ve svém životě jsem je neviděl. „Slychal jsem o Tobě; ale nyní Tě vidím vlastníma očima.”

Jestliže můžete věřit, pak vám Bůh může dát, co potřebujete.

Muž, který sedí tamhle a má ruku na bradě, má vysoký krevní tlak. Věříš, že Bůh tě uzdraví, můj pane? Věříš? Ty, který sedíš tam a ruku máš takto, věříš, že Bůh tě uzdraví od vysokého krevního tlaku? Zvedni ruku, jestliže tomu věříš. Dobře, on věří. Toho muže jsem nikdy v mém životě neviděl; nevím o něm nic. Ale vy jste slyšeli, že Ježíš v Bibli řekl, že On bude konat to stejné. Nyní to vidíte. Chápete, co míním? „Jestliže můžeš věřit, pak jsou všechny věci možné” – ale jen těm, kteří věří! Je k tomu třeba skutečné, pravé víry, aby se to stalo. Jestliže tomu ale může věřit, pak to Bůh dá.

Tam vzadu sedí jedna žena. Dívá se na mne. Má štítnou žlázu. Dáma, která sedí vedle ní, má také vysoký krevní tlak. To souhlasí.

Dáma vedle ní má také nějaké potíže. Není odsud, ale z Arkansasu. Ona to propásne! Slečno Phillipsová, věř v Pána Ježíše Krista a buď zdráva! Věříš Mu z celého srdce? Přijímáš to? Pak to můžeš mít.

Nyní říkáte: „To je tajemné.” Ne! Ne!

Ježíš řekl: „Ty jsi Šimon, syn Jonášův.”

„Slychal jsem o Tobě, ale nyní jsem Tě viděl vlastníma očima.” Nevidíte, co se stalo? Někdo tam sedí, dívá se sem, věří, důvěřuje, a náhle se to stane.

Mladý muži, cítíš se dnes večer lépe, nežli včera večer? Je to v pořádku, budeš zdravý. Včera tu seděl a bil se stále znovu do hlavy. Dnes vypadá jako gentleman. Z některých věcí byl trochu

zmatený, ale nyní je to jasné. Bude to dobré. „Toho dne, kdy se Syn člověka zjeví, tomu bude tak, jako tehdy, nežli byla Sodoma spálená.“

„Slychal jsem o Tobě, ale nyní Tě vidím vlastníma očima. Slyšel jsem, že Ježíš Kristus dal zaslíbení, nyní vidím, že to zaslíbení je skutečností.“

„Svéma ušima jsem o Tobě slyšel – nyní Tě vidím“. Kolik vás věří, že je to On? Ó Bože.

Stále ještě jsme zde, přesto, že je již pozdě. Zítřka večer budeme mít velikou bohoslužbu s uzdravováním. Mám v úmyslu, aby bratr Moore zde stál se mnou, a modlili bychom se za každého, kdo projde modlitební řadou. Nejprve jsem měl v úmyslu, dát oltářní zvolání, potom, co jsem o tom mluvil. Pak mi přišla ta myšlenka: „Ne, neboť je tu řečeno: Slyšel jsem o Tobě, nyní Tě chci vidět svými očima.“ Nyní je On zde. Věříte tomu?

Položme nyní jeden druhému ruce. Myslete na to, ten stejný, který zaslíbil toto činit, řekl: „Tato znamení budou následovat těm, kteří věří.“ Řekl to? Jste věřící? Potom řekněte „Amen“. Stejný Bůh, který dal to zaslíbení, je také naplnil. Zeptejte se těchto lidí; já jsem je nikdy neviděl, nic o nich nevím. Teď už bych je znovu ani nepoznal. Pro mne by to bylo nemožné. Ale toto biblické místo se musí naplnit. Jestliže se naplní, pak je to znamením toho, že žijeme v posledním čase a Syn člověka je připraven přijít, protože se zjevuje skrze lidské maso. Souhlasí to?

Tak víme, že to souhlasí. Říkáte, že v Něho věříte a položili jste jeden na druhého ruce. Jestliže jste si položili navzájem ruce, pak je zde ten stejný Syn Boží, který toto uskutečňuje před vašimi zraky a říká: „Oni budou uzdraveni.“ Je to stejný Syn Boží! „Slyšel jsem, že On řekl: ‘Jestliže si budou jeden druhému ruce pokládat, pak budou uzdraveni.’“ „Já jsem o tom slyšel, nyní bych to chtěl vidět svými očima. ON zaslíbil, že to učiní.“

Modlete se, zatímco se modlím.

Pane Ježíši, ve jménu Pána, Boha nebes, nechej nyní svého Ducha padnout do srdcí těchto lidí; tuto pravou víru Boží, která toto zaslíbení při nich naplní. Nechť Bůh nebes uzdraví každého z nich, zatímco jsou poslušni Tvého přikázání, když si navzájem pokládají ruce. Pane, nechť se tak stane. Ve jménu Ježíše Krista, dej to ke Tvé cti.

Věříte, že jste obdrželi, o co jste prosili? Je ve vašem srdci něco, co vám to říká? Cítíte tuto inspiraci, která vám říká: „Pominulo to! Stalo se to!“?

Příkaz Boží zněl, že to můžeme slyšet našima ušima a nyní vidět vlastníma očima. Job řekl: „Jenom jsem o Tobě slyšel, ale nyní Tě i mé oko vidělo.“ Slyšeli jste skrze slovo, skrze slyšení slova. Víra přichází skrze slyšení slova. Nyní vidíte vašima očima, jak se to děje. Stejný Bůh, který řekl, že se mají stát některé věci, vám také řekl, že ti, kdo tomu věří, budou na nemocné vkládat ruce a oni pak budou uzdraveni. Padlo nyní do vašeho srdce to, že jste uzdraveni? Pozdvihněte své ruce, jestliže se to stalo. Amen! To je skutečné apoštolské uzdravení. Mínete to tak? Věříte tomu z celého srdce? Haleluja! Více nepotřebujete.

Povstaňme a vzdejme Jemu čest.

Dík buď Tobě, Pane Ježíši. Chváleno buď jméno Pána.

(Bratr Branham zpívá).

Milujete Jej? Vzdejme mu společně čest jako jeho lid. Vidíte, jestliže je vám to Bohem zjeveno skrze kanál, skrze který jste byli zachráněni, skrze který vám bylo řečeno: „Jste zachráněni.“; jestliže Bůh skrze ten stejný kanál působil jako u Joba a proroků, jestliže ve vás jako v křesťanech skrze ten stejný kanál působí a zjevil vám, že jste uzdraveni, pak nic nemůže zabránit, aby se to stalo.

(Bratr Branham zpívá)

Nemilujete Jej? Ó, jak nádherné! „Já jsem o Tobě slyšel, Pane, a víra přichází skrze slyšení, ale nyní Tě vidím.“ Bůh se dává poznat Svému lidu, jak to učinil při Abrahamovi, když On naplní Svě zaslíbení, že Syn člověka se zjeví v těch dnech, až se svět bude nacházet v sodomitském stavu.

Tři zvěstovatelé přišli s nebe dolů.

V Sodomě byla denominační skupina. Tam šel Billy Graham a Oral Roberts. Myslete na to, co jsem vám řekl: Až dosud nebyl nikdy v náboženských dějinách zvěstovatel universálního sboru,

jehož jméno jako 'Abraham' končilo tím -ham. 'Graham' má šest písmen – počet člověka. Týká se to světa. Abrahamovo jméno má sedm písmen. Je to počet Boží dokonalosti.

Pozorujte, co udělali ti muži, kteří tam šli. Kázali slovo, volali je ven a řekli jim, že mají činit pokání.

Ale ten, který zůstal u Abrahama, učinil div, když Abrahamovi řekl, co udělala a na co myslela Sára, která byla za Ním ve stanu. Ježíš, který byl tento Jeden, který v této Osobě vystupoval, řekl: „Jestliže se svět ocitne ve stavu, jako to bylo v Sodomě, potom se Syn člověka zase zjeví.“ Také všechna ostatní biblická místa potvrzují, že to tak je. „Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a Bůh byl to Slovo ... a to Slovo se stalo masem a bydlelo mezi námi.“ Souhlasí to? Nyní vidíme, že toto zaslíbené slovo z Lukáše, z Malachiáše a všech ostatních zaslíbení pro tento čas se stalo masem a bydlí mezi námi. Slyšeli jsme o tom; nyní Jej vidíme našima očima, že On vykládá Svě vlastní Slovo. Nepotřebujeme žádný lidský výklad. Ó církvi živého Boha zde, a kdož nasloucháte přes telefon, rychle se probud', než bude pozdě. Bůh vám požehnej.

Miluji Jej, miluji Jej ...

Můžete pochopit, církvi, že svými vlastníma očima vidíte to živé Slovo Boží, zaslíbení pro tento čas v posledních dnech splněné? Vaše vlastní oči vidí to živé Slovo skutečně splněné. Bůh je mezi námi! „Já Jej vidím svými očima, Jej, o kterém jsem slyšel, že to bude činit.“ Ti staří moudří čekali na tento den; my to nyní skutečně vidíme vlastníma očima. Jak mnozí z těch starých jásajících metodistů, baptistů a skutečně pravých letničních toužili ve svém čase po tom, toto prožívat! Mnozí z nich věděli, že se to stane. My ale stojíme zde a vidíme, jak se to děje. Ó! Zdali Jej nemilujete? Ježíš řekl: „Podle toho všichni poznají, že jste Moji učedníci, jestliže máte lásku mezi sebou.“ Protože Jej milujeme, chceme jeden druhému podat ruce a zpívat: Chci Jej chválit, chci Jej chválit.

(Bratr Branham zpívá.)

Co řekla ta královna oné noci králi Balsazarovi? „Ve tvé říši je muž, který může ty pochybnosti rozřešit.“ Dnes večer je to Duch svatý, ten rozřešitel pochybností! Věříte tomu? Rozřešitel pochybností. Krev Ježíše Krista odnímá všechny poskvrny. Také poskvrnu pochybností. Není ve světě většího hříchu, než nevíra. Kdo nevěří je již zatracen. Souhlasí to? Kdo nevěří, je zatracen. Je jen jeden hřích, to je nevíra. Kouření není hřích, zlořečení není hřích, dopustit se cizoložstva není hřích, lhaní není hřích. To není ten hřích, jsou to důsledky nevíry. Nevíra! Vy to děláte, protože nevěříte. Jestliže skutečně věříte, pak to neděláte.

Ó, jak nádherné! Krev Beránka obmyla každou pochybnost. Rozhodně věříme Jeho Slovu. Věříme, že se Slovo stalo masem. Věříme, že Slovo se skrze Jeho přítomnost nyní stalo masem, aby Svě slovo uskutečnil. Věříte tomu? Bůh vám požehnej.

Nadějeme se, že zítra ráno vás zde v nádherném čase v Pánu opět uvidím. Skloňte nyní své hlavy. Předávám tu bohoslužbu bratrovi Lindsay.

*****